

שחור מתם לנדר אימא אלא ר"ל שנסחלקו כל המוחין ולא נשאר בו כי אם מוחין דשיבור שבה אל"מ ואפי' מוחין דניקב לא נסחלקו אלא שלא היו שועלים והיו עם דומינס כבוד דומי"ה ופסינת הגלות היה על פניה דמים והלא בשער מיטש הרח כתב שבזמן גלות מלכות היו הו"ן שומרים אב"א עם מוחין ונדלות דאב"א כטעם ואין ה"ה פ"י פליטות ד"א מאיריים בטקבא העומדת אחורי הנה"ה שלו ופינת הגלות ה' שנה היה לבינת חסרון הארת ה"ה פסידות פליטות ד' החתומה דיליה ששם שומרת הטקבא ותשובתו האמתה ט' : (א"ה) עיין גל"י פ"ב שהגיונו בל"ע ומלאהו חרוק לזה ככ"י משם הרב הגדול חז"ל כמהר"ר דוד מאגאר ולה"ה ח"ל :

הנה טעם כי שור יל"מ ומה שחור ז"ח לבחי' שיבור דנ' כלול בנ' הכל הוא בבחי' פרט' המוח' דרו"ן כי כל דרושי הרב ז"ל בענין שיבור יניקא ומוחין דחליטיות ופסימיות כולם הם מדברים בענין כללות פרטיות המוחין דרו"ן כי כל מה שהיה נוגע לפרטות ז"ן דאל"י וכלל פרטותי ב"ע שהם חוסם פרטותים דאל"י כולם כבר נממרו ונחנקו בזמן הראוי להם בעת ששלה ברעון המאלי והאל"ל וברא יוצר וטעם כל העולמות כולם בכזיונם ובחיקוקם וי"ן שי"ך בהם לא מיטש ולא ירידה ולא נדלות ולא קטנות וכל שונתיו וכל דרושי הרב ז"ל כולם מדברים בפרטות המוחין דרו"ן דכל העולמות כי אצמו בניס לזו"ן כמ"ה בניס אהם לה' אלהים ופ"י מעשיתו אט מחקנים פרטות המוחין דרו"ן וי"ן שהם בניס לאור"א מחקנים פרטות המוחין דרו"ה הנקרא גם הם וי"ן בערך מה שלמעלה מהם ולרובים שו"ת והכל נתקן פ"י זו"ן דאל"י שהם בניס שלהם. ופד"ו אור"א לא"א וטק' ואל"י וטקבה לפתיק וטק' ופ"י וטק' לא"י והכל הלוי כפי מעשיתו ופליטות פ"י קיום התורה והמלות וכל מה שאנו שופלים בזו"ן דאל"י כן נורמין ופועלים זו"ן לאור"א ובעד"ז כולם כי מה שנתקן פ"י המאלי יתברך בעת החיקון העולמות הוא זו"ן הכוללים דכל פרטות ופרטות שהם הו"ת דכל פרט' והכל כלל פרטי א"י ופ"י וא"א ואור"א וזו"ן דאב"א וכל דרושי הרב ז"ל כולם הם בניסים על פרטי הבניסים כי לפי ערכנו אצמו בניס לזו"ן וזו"ן דאילות דוקא הם החסידים שיי"מ ולרובים להשליטם על ידיע אהנם אור"א הם שלמים ופ"י הפרטותם שלמעלה מהם וזה כלל גדול של עבודתו וכל בנינת התפילות והטרה והמלכות הכל הוא כפרטות המוחין דרו"ן ובה אל התמה במ"ש הרב ז"ל שבגלות מלכים חזר ז"ח לבחי' דנ' כלול בנ' תכלית המישע בתוך אימא דאל"י מי היה המרכב עם מרפ"ה מי היה מילא אחי ישראל המלכים ואך נחקימו כל העולמות ב"ע עכ"ל :

דרוש יקד הערך בענין הרעת (א)

(ק"פ ע"ב) **אמר** חיים וישראל הנני מחבר דרוש יקד בערך בענין הדעת וזולת זה הכרוש אין שום ידיעה שורשים בעניני הי"ם ואכתוב משלפ"ד בו מכל אשר פיניתי בספר הזה :

רע כי אפי"ש שזוכר תמיד היותם י"ם אינם רק ה' פסידות וכל שפירה הוא פרטות אחר ושלל פשר מוחין והם א"א ואור"א וזו"ן וזה פרטם כי פ"י הכהר כוללת עשר מדות ונק' א"א ופ"י החכמה שללית עשר מדות ונק' אב"א ופסידות בינה כוללת עשר מדות ונקרא אימא ופ"י הדעת רחמים כוללת עשר מדות ונק' ופ"י אך כשאל"ל לא היו בו רק שש מדות חג"ה נה"י שדעת והם הם היג"ה נה"י הנקרא אלילנו מכלל הי"ם אבל אינם רק מדות ולא פ"י כמו חג' פ"י הראשונים ופ"י הדעת דגבורה כוללת עשר מדות ונקרא טק' דופיר אך כשאל"ל לא היה רק מדת

ואלו הם דבריהם וביניהם הם ג' פעמים נבריא"ל פ"ה שכלל ואהם ובפסיה הוא עם כפירורין ושם קס"א שג"כ כולל עם שלבנה אלו ה' שלבניות משכונם עולה שלשה אלפים חרס"ה והם מחפלים שהם ז' אלפים ש"ע כמנין ש"ע שהפ"י עולה לשבעה אלפים ולשבעים כלב"ה אה עולה ג"כ שלבנה עם ד' אותיות פ"כ עולה שלבנה כשהסדר ד' יודין הם ח' נשאר משם פ"כ ל"כ הם ש"ך וי' אותיות של מלוי פ"כ וד' יודין ולי' נח"ק הם שבעה הרי שלבנה ושם פ"ג עולה ג"כ שלבנה כיד חסר שלשה יודין ואל"ף שבאמצע השם שמוש ה"א הוא יו"ד נמלא שהם ד' יודין שהם ח' ונשאר ג"כ ל"כ כמו שנשאר משם פ"כ הרי תש"ך וי"י כמו משם פ"כ הרי שלבנה . ובשם מ"ה יש ג"כ שלבנה כיד ג' אלפין והיוד של השם הם ח' שכבר אמרנו שמוש האלפין הוא יו"ד נשאר מהשם ל"כ תחשוב בשמות הא"ל והוא שלבנה ושם ב"ן ג"כ עולה שלבנה כשהלי"ר הב' הסי"ן כנורת ה' הם שרי יודין יו"ד ראשונה וכללות השני הסי"ן שהיא יו"ד אחרת (שהם יודין משני הסי"ן) הרי ארבע יודין הם ח' נשאר משם ב"ן ל"כ כשהחשוב מה שלקחנו שהם עשרים נשאר ל"כ תחשוב כנ"ל הרי שלבנה (וחסוין שלא להפרידם מהגמלת) :

סדר פורים

ליפשוט לי מר האי ספקא אפלי לי בענין שרים ולחך לי קושיא א' שנפל לי בענין פסח והוא כי הגה טעם מ"ש הרב זל"ה בפ"ב משער מיטש הירח ובשער הכוונת כי בזמן גלות בבל היו זו"ן שומדין אב"א במוחין ונדלות דאב"א ובסוף השבעים שנה נסחלקו המוחין מ"א ונכנסו בה ואו ילאה הארת מרדכי ואסתר ואח"ך גזרה אצורה שהיא ואו הסי"ת ברחמי האיר הארת מרדכי ואסתר משמע שהסוף להאיר בהם הארה מיוחדת כי הם שלמים כבר היו מגולים מקודם הגזירה אפי"ש שבכאן יש כמה פרטי שאלות אחרות כי כבר היו מרדכי ואסתר בעולם מקודם הגלות וכיוצא באלו השאלות אין לנו להתעסק בהם עמה ופ"י לא יכלו הקליפות לשלום בהם ואדרבא נהפוך הוא מרוב ההארה שהיא כי נסתמו עיניהם והנה ככל שנה ושנה שחזר ונאור אותו האור נסתפק לי אם חוזרים זו"ן לעמוד אב"א עם מוחין ונדלות דאב"א והמוחין בה מחמת ליל שרים וכל היום הוא מרד עלמו של היום. ונפקא מינה שאם כך הוא אין לבין בק"ש דערבית וכן בחפילת ערבית ולא בק"ש דמטה ודקרננות ודיוגר ולא בברכה א' דשחרית עד באהבה . או אם נאמר שאין כל זה נעשה מרד היום עלמו כי הנה בלוחו זמן כל זה כבר היה עשוי מאליו ופיקרו של הנם היה אותה ההארה שהסוף להאיר במרדכי ואסתר כנ"ל ואלה ההארה המיוחדת היא אשר מחתלות בכל שנה ביום שרים לכשיכנסו המוחין בה בזמן הראוי להם והוא בעמידה דשחרית כטעם באופן שאין שום שינוי בין שרים נשאר ימות השנה רק באותה ההארה שביום שרים שר חוסיף חת כחה לבלתי מתכפל כל היום הוא מן באהבה דשחרית ואח"ך עד טוק היום כי אם כפי הספק אה' נמלאו ב' נסים א' להבית המוחין הוא' לקיים אותה ההארה כי אין גלות זה דומה לגלות בכל כטעם . ושוד ז"ל עיין איך קבשו לט רז"ל שרים בארד והים ראוי לקובעו ביום שני דפסח כי ט ביום נתגלית אותה ההארה ונתפלה הגזירה בשלח באותה השנה הא' של הנם כי בו ביום אשר בכרו אייביהם לשלום בהם ונהפוך הוא ש"ד אבל לדורות אשר קנעוהו להם וכן לאותה ההארה היה ראוי לקבוע בפסח :

ובענין פסח ל"ע איך כתב בשער הכוונת שבגלות מלכות חזר הו"א לשיבור ג' נו ג' ואפי"ש שאינו כפשוטו

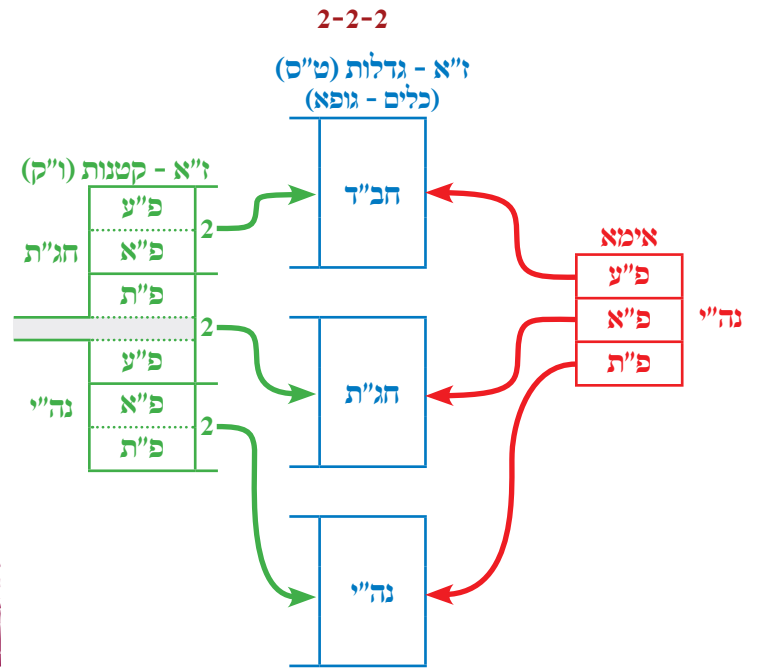
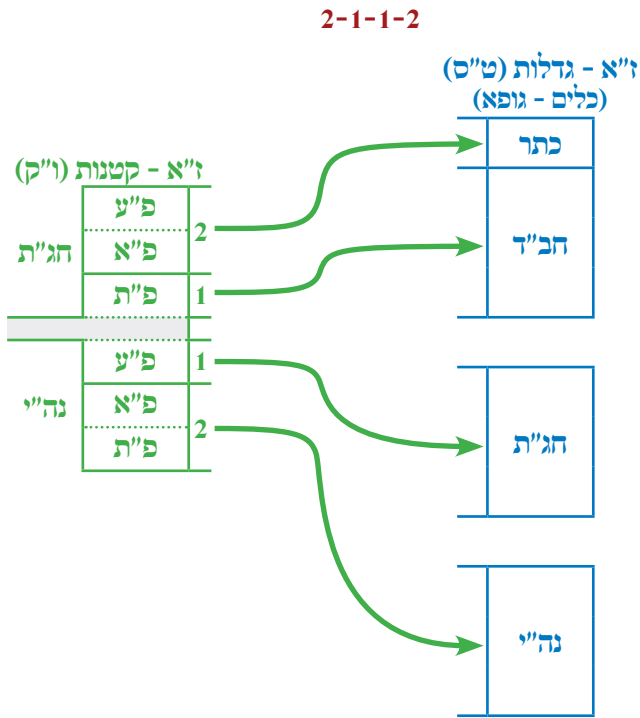
ש"י שש הכוונת דף כ"ה
הו דה יומאר

נה"ש דף מ"א ע"ב ובעיקר ע"ג - דרוש הדעת.

<p>נוק' בינה רוח</p>	<p>עתיק חכמה נשמה</p>	<p>חו"ב</p>	<p>קוצו של י"ד</p>	<p>א"א כתר נשמה</p>
	<p>או"נ דעת נפש</p>	<p>זו"ן</p>	<p>כהן</p>	
<p>אימא בינה רוח</p>	<p>אבא חכמה נשמה</p>	<p>חו"ב</p>	<p>יה</p>	<p>או"א חו"ב רוח</p>
	<p>ישסו"ת דעת נפש</p>	<p>זו"ן</p>	<p>לוי</p>	
<p>נוק' בינה רוח</p>	<p>ז"א חכמה נשמה</p>	<p>חו"ב</p>	<p>וה</p>	<p>דעת נפש זו"ן</p>
	<p>יעקב ולאה דעת נפש</p>	<p>זו"ן</p>	<p>ישראל</p>	

סדר הגדלת הפרקין

מקורות
שע"ר ח"ב שאלה ק"ג, ק"ד.
אוצ"ח דף ל"ו ע"ד אות ה'.
באתי לגני ח"ב דף צ"ב.
חסדי דוד אות ו'.
צדק ושלום דף ט"ו ע"א ד"ה וערכים.

ק"ש (א)	מוחין (י"ב פרצופים)	מוחין (נשמה)	כלים (גופא)	2-1-1-2	הג"ת	כלים (גופא)	2-2-2	ק"ש (ב)
הג"ת	עתיק ונוק' (שורשי-מוחין) אריך ונוק'	חב"ד דנשמה (ח"ב) ודעת עליון)	כתר דגופא	2	פ"ע 1 פ"א 2	חב"ד	2	הג"ת
נה"י	או"א (חב"ד) ישסו"ת	הג"ת דנשמה (תרין עטרין) (דעת תחתון)	חב"ד דגופא	1	פ"ת 3	הג"ת	2	נה"י
האר"ת נה"י	זו"ן	נה"י דנשמה	הג"ת דגופא	1	פ"ע 4	נה"י	2	האר"ת נה"י
	יעו"ר	האר"ת נה"י דנשמה	נה"י דגופא	2	פ"א 5 פ"ת 6	נה"י	2	האר"ת נה"י

בדבור נסתפק לו בדרוש הדעת, שערי רחמים ח"ב אות ק"ג, תשובה, ז"ל (מביא דב"ש):

ק"ש (א): אם כן, עתה בק"ש שאין נכנסים רק הו"ק דגדלות, נוכל לומר שבאים במקום חב"ד והג"ת. דהיינו הג"ת דמוחין נכנסים בפ"ת דהג"ת 3, ונשארו פ"ע דנה"י 4 שעלו בהג"ת בלי מוחין.

ואפשר שבתב"ת "ד' אלוי' אמת", אנו ממשיכים הארה לפרקין אלו שהם למעלה 4.

ק"ש (ב): או אפשר דאלו הו"ק דגדלות, נכנסו ההג"ת בתרין פרקין עליונים דהג"ת 1 2, והנה"י בפרק תחתון דהג"ת 3 ובפרק עליון דנה"י 4. ובתב"ת "ד' אלוי' אמת", הוא הארה לתרין פרקין תחתונים דנה"י 6 5. (עכ"ל הדב"ש).

ברוך

וק' דא"ח דא"ח דחכמה דכתר דבינה דתבונה מחבר דז"א

אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ

ג' כלי חסד לז"א
אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ

אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ

ג' כלי נחם לז"א

אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ

אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ

ג' כלי ת"ת לז"א

אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ

אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ

ג' כלי יסוד לז"א

אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ

אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ

ג' כלי גבורה לז"א

אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ

אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ

ג' כלי הוד לז"א

אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ

וממס לחבר וחג"ת דא"ח דחכמה דבינה דכתר דבי' דא"ח דנ"ק לז"א ר' " ויכרע גופו שהוא אות ק' הנו' להמס' הארת המנו' ד"ק הנו' לחסן בנה' דתי' דחב"ד וחג"ת דא"ח דא"ח לפר' חלב וחוג לפר' חממה דבי' דכתר דבי' דחל' נ"ק לז"א והס' העשר מלכו' ל"פ לפר' בינה דבי' דא"ח ט"ה שהוא בינה דבי' אות ק' אחרונה דהי"ה דכללות פר' דבי' כבי' לז"א העמוד ד' בהק"ק דביארה "

ויכין

הנזי מהפך להמתיק כ"ז אזהרות גוי וגו' פ"כ
 י"ל שהכ"ז אזהרות הם הממתקים כנזי בחיבת
 ופ"י שבי ימתיק מ"ן כנזי וצ"ג וצ"ז אזהרות
 וכו' מולאות פ"כ א"כ עכשיו הם לריכוס מתחזק?
תשובה ע"י המשכת האור בעליון מהפך
 דז"א נמתק הכ"ז אזהרות שהם
 כלים כי האזהרות הם סוד כללים, והדין נעשה
 נ"י ד' מספר ז' יודין דע"ג וס"ג ומתחזרים
 עם צ' יודין דאלף ויכוז יגוד ר"ל במשכה
 למתק צהם הדין וכל הוודין דאלף הם רמז
 צלמא צשכול שהל"צ שוניים הם רמזים צאות
 אי לכן צכל מהוק יזכר ע"י אות אי מהכ"ג
 שד"ה נ"י :

קיד) שאלה כתוב צשכ"ז (דכ"ט ע"ג)
 וז"ל ב' רוך צכאן הכרע גופך
 צלצד ותכוין להוריד ו' לגזי ה' פירוש כי
 המלכות היא ה' תתאכ וכיא עתה צביכל ק"ק
 דצריאה ולריכה לעלות ולכן אנו מכוונים להוריד
 ו' לגזי כי תתאכ להעלותה ע"כ י"ל שזה
 הופך הכלל הידוע שהמלכות צביוחה צצריאה
 היא נקראת אדני וכשכיא צאל"י תחת היסוד
 אז נקראת כי התרונה דכויה צסוד ארצעה
 ראשו שגים הם עיון צשכ"ז (דל"ג ע"ג)
 וראיתי להרב "שמן ששין" לשכ"כ (דט"ל ע"א)
 שפקשה קן ולדד צכמה אופנים ולא הכריע
 יעוש"צ והיע"א :

א"ה נראה שהם צ' מוני כ"צ אהוון וכ"מ
 משהכ"ז (דל"ה ע"ג) וז"ל תכוין כי
 פ"י הוא הויה דס"ג ועם כ"צ אזהרות היוולאות
 ממנה כרי פ"ה ועם חמש מולאות של הפה
 שמהם יולאות הכ"צ אהוון כרי ל' כמניון
 ופ"י ע"כ משמע דכ"צ אהוון הממתקים הם
 צחינת השורש היוולאת מכ"ג אכל כ"צ אהוון
 דצחינת הפה הם צחינת האזהרות עלמם שהם
 סוד הכלוס ואלו לריכוס מיתוק וכמ"ש מו"ה
 אוצר החכמה
 שד"ה יחש"א :

תשובה מ"ש להוריד ו' לגזי כי תתאכ
 להעלותה ר"ג בהמשכה מלאת ו'
 ללות כי שכיח תחת היסוד ומלאת כי נמשך
 לשם אדני שצביכל ק"ק דצריאה להעלותה
 לאל"י וכ"מ משהכ"ז (דל"ג ע"ד) וז"ל תכוין
 צכריעת גופך להוריד ו' לגזי כי תתאכ להאיר
 ולתת צה כח שתוכל המלכות הנקראת אדני
 צביוחה צסוד נקודה צצריאה להעלות למעלה
 וזו הכי שאלו מורידין אות ו' לגזי היא שורש
 כג' של המלכות אותה הנקראת כי תתאכ של
 הכויה בעומדת תחת היסוד דז"א עכ"ל
 מהכ"ג שד"ה נר"ו :

קין) שאלה כתוב צשכ"ז (דנ"ט ע"ג)
 וז"ל עתה בעדיין לא נכנסו
 רק המוחין ד"ק נמלא שכל הארה של אותם
 הכ"צ אזהרות שצבונה הנמשכין אל ז"א הם
 עדיין על ריבא דז"א והבהרה שיהיה נמשכת
 צחג"ת היא עתה צרישא דז"א, וצנ"ר שבו
 מתחלקות אלו ש"י עולמות שהם הכ"צ אהוון
 הנזי ע"כ ל"ל ארך יהיה מליאות שהכ"צ יתחלקו
 צהם מספר ש"י הלא אין המספר מתאים :

קט"ו) שאלה כתוב צשכ"ז [דכ"ט ע"ג]
 וז"ל אצל כאן נצארכו צקלרס
 וכוא כי המוחין דו"ק הם רמזים צשני אזהרות
 י"ה האחרונים דא"כיה ואלו שני אזהרות י"ה
 שהם המוחין צג"ר דז"א ולכן אנו מורידין
 הארה מאלו צ' אזהרות י"ה שהם המוחין
 דו"ק בעומדים עתה צג"ר דז"א ואלו מורידין
 אותם אל ג' המלציות דז"א ומשם ולמטה ע"כ
 וקשה בלא הו"ק דמוחין שצאו צק"ש נחלצשו
 צחצ"ד הג"ת דז"א וגא רק צרשאו מ' אומרו
 בעומדים צג"ר ומורידין הארה מו' אל ג'
 המלציות וכוא כפך מ"ש צכ"מ כגודע :

תשובה מזה הרגיש צשמן ששון לשכ"ז
 אה"ח 1234567 (דט"ל ע"א) וזת"ד עיון צספר
 "קבלת יעקב" שכתב משה הרב צעניין ש"י
 עולמות הם מל"צ נתיבות חכמה כ"ה כלול
 מכשר כרי ש"ך ונתיב כרששון נעלם מאד וכוא
 נתיב לא ידעו עיט נשאר א"ל נתיבות כ"ה
 כלול מווד כרי ש"י עכ"ל ועיון צע"ה שער
 טנת"א פ"ה ארך הם ל"צ נתיבות שהם כ"צ
 אהיון ועשר ספירות עשר אהיון כרי ל"צ עכ"ל
 כש"ש יעוש"צ :

תשובה כונת הרב עפ"י מ"ש צדרוש
 הדעת וכמ"ש הרש"ש זיע"א
 צהקדמת רחמי"ן [ד"ו ע"ד ד"ה זה הכלל] וצנכר
 של"ס [ד"ג ע"ד ד"ה וצבר] והמורס מתקומות
 הנזי

כנזי שפרקין טילאין ואמלעיים דהג"ת נקראים חר"צ חר"ג שבבחר ונקראים חר"ד של הנשמה, ופרקין תהאין דהג"ת נקראים הג"ת של הנשמה, ונקראים חר"ד דגופא, וגי"פ של כנה"י נקראים וי"ק דגופא ח"כ מ"ש צהכ"ו דרוש צ"י דעמידה שכתוחין הם בחצ"ד ר"ל שפרקין אמלעיים ותהאין דנה"י דאימא הם בחצ"ד דנשמה שם צ"פ טילאין דהג"ת וצחג"ת דנשמה שם פרקין תהאין דהג"ת שכללות כ"ז נקרא חר"ד דגופא ועתה צכריעט אי חנו ממשיכין מחצ"ד דנשמה זמחצ"ד דגופא לוי"ק דגופא שם פ"ע וצ"פ תהאין דנה"י שפרקין טילאין דנה"י נקראים חג"ת דגופא וצ"פ תהאין דנה"י נקראים נה"י דגופא מכרה"ג שד"ה נר"ו : ועיין בשמן ששון לשכ"ו [דט"ל ע"ג אות י"א] שטמד צזה ותירץ טפ"י דרוש כדעת קרוב לדרך כנזי צשס מו"ה אלא שס"ל כדרך כשני שכוצה צדצרי שלום [דמ"ה ע"ג] עיין לעיל בשאלה ק"ג וביע"א : קט"ו) **שאלה** כתוב צהכ"ו דרוש צ"י דעמידה [ד"ל ע"א] וז"ל והאנוס אל חטעה לחשוב כי עתה שעולה כנגד נ"ה שגם היא כנגד היסוד דע לך שאינו כן האנוס נעקרת ממקום אחורי היסוד ועולה ועומדת כנגד אחורי הנ"ה צלצד והטעם הוא לפי שעדיין אינה פרנוף שלם ט"כ וקשה דהוא היפך כסידור שכתוב צברוך לבעלות מלכויות דדח"י דנוקי ולחצ"ר עם היסוד דז"א וצאתה לחצר מלכויות דחח"ן צג"ה דנוקי ולחצ"ר עם נו"ה דז"א ולא כתוב שנטקר חלק שכנגד היסוד וכוא היפך שכ"ו היע"א :

תשובה הרב שמון ששון לשכ"ו [דמ"ו ע"א צד"ה וצזה] עמד צזה ונדחק לתרץ כיעו"ש אך כרה"ה זיע"א צספר "טלי נכר"י אות מ"ה [דו"ד ע"ג] כי ח"ל אך זו היא שקשה וכו' שכתב שנטקרה לגמרי מן היסוד ועלתה לנו"ה כפך כנזי וז"ל שכי שם ועוד וכו' שפשוט דברים אלו מורים שאינה נעקרת מהיסוד וכהכרה שכתב לעיל יש לדחות דלפי הנז"ל נמי אינה פרנוף שלם לפי שעדיין צסוד מלכויות ולא נקראת פרנוף עד שכל ספירה מ"ים שלה יהיו ט"ים גמורות טכד"ק **צמצא** לפי"ז שחזר צו הרב צהכ"ו מ"ש שנטקרת מהיסוד וזכו

שכתב ועוד ולכן הרש"ש סידר כדרך כשני וכ"כ רצונו צע"ח שער י"ט פרק ו' דכשעולה ליסוד צודחי שעולה גם כנ"ה צרוחצה יעו"ש משמע שאינה נעקרת וצלאו ככי ק"ק לומר שעולה מיסוד לנו"ה כיון שגם היסוד חיבורו צנו"ה וגובה כנה"י שוים ואין שייך לומר עולה מיסוד לנו"ה ועיין בשמן ששון שם שנדחק צזה וביע"א: **ק"ו) שאלה** כתוב צסידור צתיבת צרוך לכמשיך בארת כ"ג וכו' ליסוד דז"א ומיסוד דז"א לדעת דנוקי וכן צקונס ככל צכמשכת כ"ג מיסוד דז"א לדעת דנוקי לתקן דעת שצב צבוד ד"ו דאטצ"ת יעו"ש וכן תמיד נודע שכמשכת לנוקי ע"י ז"א אך צתיבת אהב כתוב לכמשיך מילוי דקס"א מאימא ומצינה דז"א וע"י הארה זו יכוון לכמשיך לנוקי כ"צ אחוון עלמס וכ"ג עלמון כרמוזים צאות כ' דאתה כיעו"ש מה נשתנה מקום זה שנמשך מאימא ג"כ לנוקי ?

תשובה כל הכמשכות לנוקי מיסוד דז"א וכל הכמשכות לז"א מנה"י דאימא, וככד"ז צשמע הכמשכת כנר"ן לנוקי ששם ג' עיינין וכנה"י דנוחין דיניקה הכל הוא ע"י ז"א ואפילו שלא ציאר צסידור שנמשכים ע"י ז"א וכתב מאימא סמך על הידוע וכ"כ צפט"ת צפ"ז דק"ש שטכ"מ גבי המשכת ז"ת דאימא ששם ע להמשיכס מצינה אל המלכות ע"י ז"א יעו"ש וכ"כ צשער רוב"ק ייחוד י"ט [דנ"ה כע"ג] לכמשיך ז"ת דאימא ששם כוד ע' להמשיכס מהצינה אל המלכות ע"י ז"א ע"כ וכן הוא בכל הכמשכות לנוקי הוא ע"י ז"א זולת ענין הכסירה שכוא ע"י אימא צסוד ויבן כ' חלכיס את הללע כנודט מכ"נ מכרה"ג שד"ה נר"ו :

ק"ח) שאלה כתוב צהכ"ו [דכ"ט ע"ג] וז"ל לר"ך לבין כ"צ אותיות ו"ה כנזי הם מלאים ציודין והכ"צה לפי ששם צהינות מוחין וכל מוחין הם מילוי יודין כנודט אצל אותיות ו"ה יכוו פשוטים לפי ששם צחי גופא שהוא ת"ת דז"א ע"כ קשכ דזה הפך הכלל שכתב רצונו צע"ה שער אר"א פ"ז ובשער רפ"ה פ"צ שלעולם פשוט צכסר והמלא צהכמה כיעו"ש ח"כ הפשוט מטולה מהמילוי כיע"א :

תשובה

מכבוד שמות המיחין אבל שמות הנלמים לא
 נזכרו ולפי מ"ש הרש"ש היה לרין להזכירם
 בלשית בטמיה מלנו להפך שכתוב בברשות
 יוד הי דקס"א אלף הי דקס"א בזקיות
 כתוב ויו הי דע"ג יוד הי דע"ג וע"ש ובמות
 חלו בתיבת צחך קראם ו"ק דלמי כמוהין
 ובאתה ג"ר דלמי כמוהין ובתיבת כ" ו"ק
 וג"ר דלמי המיתין אך בהתימת ברכת אבות
 בתיבת צחך כ" נחבר ו"ה דמוהין עם ו"ה
 ובאתה לחבר א"ה דמיתין עם י"ה וע"ש
 ח"כ מה הוא הכונה שפעם קראם ללמים ופעם
 קראם מוחין עכ"פ ממ"ל למ"ה לא סודר שני
 הכונים שמות המוחין וגם שמות הללמים כיון
 שגמחך נכונה וביש"א :

תשובה לענין שמות ליתת הללם שיון
 בבקדמת ריח"ג (ד"ט ע"א) וז"ל
 וזה"ל מזדוג עם נוקי וכו' וממשיכים אותם
 בצירורים עם הנרנח"י כנ"ו לפרלוף הכוח
 בהתהון בנחית מוחין מלובשים בללם הנמשך
 מהמוחין של הפרלוף הכוח הפלגין המזדוג
 והמתקן וכו' באופן כי ננח"י דז"ה דלמי
 נמשכים לו מלובשים צמיתין המלובשים בללם
 הנמשך ממוחין דיבסו"ת שהמיתין בהם
 דיבסו"ת מלובשים בללם הנמשך ממוחין דא"ח
 שילאין וכו' ע"כ נמלא שללם המוחין דז"ה הוא
 מהמוחין של פרלוף העליון ממנו שהם יבסו"ת
 והמוחין דיבסו"ת הם הריב דקס"א ומוחין
 דלמ"ה הויב דע"ג מלובשים בללם :

ומה שכתב בסידור יוד הי דקס"א ואלף הי
 דקס"א ופעם קראם ללמים ופעם קראם
 מיתין חמת שנקראים מוחין ונקראים ללמים
 יטן שהם מוחין דא"ח וללמים לזו"ן ובענין
 ק"ש שכתב מוחין דוקא ולא לייב הללמים
 ובעמידה סודר ללמים ילא כמוהין לענין סודר
 כך סודר הרש"ש צדק זו אבנ לרין לכון
 להמשך הנרנח"י הויה המנוקדות חוך כמוהין
 והם חוך הללמים שהם ממוהין דיבסו"ת צחך
 כלבשים שהם נח"י דא"ח להמשיכם לתוך
 הכלים דז"ה ע"ד שכתב צע"ה שער השמות
 פ"ג וז"ל צקולור להמשך ה' החרונה בניקוד
 הדרך בכלי חילון דאותה ספירה ו' דהויב
 בכני המלעי דאותה ס' ה' ראשונה דהויב
 בניקוד

תשובה מ"ש צע"ה הוא מוכנס וכן הו"ה
 הוא הויב פשוטה ובהויב טלמה
 הפשוט גדול מכלמל שבה אך יש מלוי גדול
 מהפשוט ובמלא טלמו יש צו פשוט ומלא
 והפשוט שבו גדול מהמלא שבו אבל לא בכל
 הפרטים יביב הפשוט גדול מהמלא. הדרך שיש
 צ"ן גדול מע"ב מוכרס"ג שד"כ יל"ו :

ק"ט) שאלה כתוב בשהכ"ן [דכ"ח ע"א]
 וז"ל וכענין הוא שצכויות
 הנוקי למטה בעולם צ"ע הוא שם צהות
 פרלוף שלם וכאשר העלה בעולם האלמי וכו'
 ושם חייגה הלל בצהית נקודה קטנה ע"כ
 ל"ל מכו כונת דבר זה איך יש מליחות שהפרלוף
 יתספך לנקודה וזה"ל מתגלת צלמי ותהיה
 פרלוף ח"כ מה ענין הפרלוף שהיב צצ"ט ?
תשובה כשהיב הנוקי צצ"ה יש צה
 טבר מלכויות דעשר הפירותיה
 ובזה הוא פרלוף שלם דמלכויות דו"ס אבל
 כשעולה ללמי כולם נקראים ספירת מלכות
 ועתה הוא נקודה כלולה מעשר ולרין להבנים
 לה עשר הפירותיה ע"י ח"כ דלמ"ה לכן
 צצ"ה נקראת פרלוף וצלמי תהיב שיטור
 נקודה חמת מוכרס"ג שד"כ נ"ו :

קכ) שאלה כתוב צכר שלום [דג"ל ע"ג]
 וז"ל זאיני כמחזיר הלה
 כמזכיר לכשהדג מאד לכון בכל פרטי כונת
 שמות הספירות ומקיפיהם המצוירים בשער
 השמית ושמות הנרנח"י שהם הויות המנוקדות
 ומקיפיהם להמשיכם מלובשים חוך שמות
 כמוהין שהם שמות בלתי ניקוד וכה מלובשים
 חוך בללם ולהמשך בללם לחוך אותם בשמות
 דו"ס דאותו פרלוף המתייחס לאותם המיתין
 והנרנח"י וזאת היא הכונה בפלימה עכד"ק
 נמלא שללם חקרא כונה שלונח הלל כשמכוין
 כנ"ו ונדע שהכלל צודינו הוא ב"ר צמ"א
 ר"ל כלים דז"ה וכתוכס ימשך הלבושים שהם
 נח"י דא"ח וכתוכס בללם שהוא לבוש דק
 חוך וכתוכס המוחין שהם עסמ"צ וביול"ה
 וכתוכס הנרנח"י שהם הויות וזה"ל המנוקדות
 שהם האורות וכנ"ל בשאלה ג ע"ש :

א"כ לריבים חנו לידע מכו לורת בללם
 ובא"ח שיות נקראכה בנית בק"ש

ח

בניקוד הנכון בכלי פנימי לאותה סי' דכו"ס
 בחוץ כי ראשונה פיון בסקדמט [ד"ז ט"א]
 ולפניו המוחין שלא לירס בכריעות חקירות
 ותחלת צרכת אבות בטובם המוחין כבר גאו
 בק"ם בחי"ד הגי' ובעמידה אנו מורידין אותם
 להגי' נכ"י ואינו המטבת מוחין חדשים וע"כ
 לא סידר המוחין ואף גם זאת צבאל בגדול
 בניצור והנורא ציוקר התפשטות והורדת
 המוחין להגי' נכ"י סידר שמו' המוחין
 כי עו"ש הכרכ"ג ע"ה נ"ו :

א"ה פיון בסוף ספר עלו נכר בענין
 הכריעות ובזקיפות למוכר"א משע"אן
 זי"א שטנד ט"ז וז"ל ל"ל מפני מה בכריעות
 העמידה לא בדרו אלו השמות וכ"י כ"כ מן
 הראוי שגיחו וי"ו ד"ט וכ"י מאהר שמוחין
 אלו הם הם שנתשבו בק"ם ועתה אנו מורידין
 אותם למעט כדי להעלות בנקי' מהבניא"ה וכ"י
 ומאז דקאמר דמוחין שטנד אימא אריה לאו
 על המוחין ממש אימא רק כונה על הברוש
 כוד הל"ס וכ"י אין אנתו יכולים להכילם
 פין כהגי'הן שנמשכו בק"ם וכ"י ונכון גאלו
 בשמות אריה וכ"י מלאים לבד מאהר
 שכריעות ובזקיפות דעמידה תשלוס מה
 שנעשה בק"ם וז"ל דהא וכה איתא עכ"ל :

ומצא שאף שצמחין דארי הנמשכים בתחלת
 צרכת אבות י"ל דאין כ"כ טיבוב
 לזיירס פיון שאלו בק"ם ועשה השלום
 התפשטותם וירידתם למטה אך צמחין דפניס
 כבאים מבאכבה ואילך בכריעות יס נחילות
 לזייר שמו' המוחין דאימא הסירים כי אחרונה
 ט"ד ק"ם ודאבא שלוניס ט"ד כונה המוחין
 דאבא דפנימיות דחילו שבאו בק"ם וכה וכה
 איתנכו כמ"ם הראי"ם ז"ל הלל שלא לזיירס
 מאכבה הקילור אצל הכונה לריכה לפיות בסדר
 הנוון כ"ל למ"א וכמ"ם מו"ה ע"ה יהש"א
 ובי"א :

קבא) שאלה כתוב בשכ"י [דכ"ט ע"ג]
 וז"ל וכ"כ כלויה זו כוא
 פלייב ראשונה של המלכות גם תבין כי עיי
 פלייב זו פל"ב ג"כ עשה ביכל ק"ק דבריאה
 וכל שאר הטולמות כלולים בו כי לפעם זה
 נקרא זה הביכל של ק"ק דבריאה גם כוא

ברוך ע"כ ל"ל ביכל ק"ק הטולה עתה של אריה
 בחינה אם כוא ביכל ק"ק דבריאה התחתונה
 או דבריאה דא"י או נאמר שהוא ביכל ק"ק
 דז"ה דבריאה שמה שכתב טולה עם שאר
 הטולמות כלולים בו ל"ל שאר הביכלות ובהפלת
 שחרית דמי החול כל עסקנו צביכלות ז"ה
 דבריאה כמ"ם צנהר שלום [דנ"ז ט"ז] עיי"ש
 ח"כ י"ל פיון שכל הביכלות שטולים בקרצנות
 וחמירות ויולר כ"ס היכלו ז"ה דבריאה דא"י
 שאלו בעולים לנמרו מעולם לעולם עד הא"י
 ח"כ גם זה ביכל ק"ק כוא דז"ה דבריאה
 דא"י וכדנר בספק כי ע"א :

תשובה נל"ד אם ירצה לפני כי צימות
 החול כל עסקנו צביכלות דז"ה
 דנ"י"ש דא"י היורד ומתלבש בז"ה דנ"י"ש
 התחתונה מתחלת התפלה עד כוהו נכללו כל
 ביכלות דז"ה דעשיה דא"י ועלו לזיירה דז"ה
 דא"י ומאודו עד היולר נכללו כל הביכלות
 דעשיה וזיירה דז"ה דא"י ועלו לבריאה ומיולר
 עד כי שפתי הפתח נכללו כל הביכלות דז"ה
 דעשיה וזיירה דא"י עם שש הביכלות
 דז"ה דבריאה דא"י ועלו לביכל ק"ק דז"ה
 דבריאה דא"י המלוכש צביכל ק"ק דז"ה
 דבריאה התחתונה וכ"י אין בחילו דז"ה דנ"י"ש
 דא"י כנתקן ע"י המעשה וצין צפנימות דז"ה
 דנ"י"ש דא"י כנתקנים ע"י כדיוצור ועמם
 עולים ג"כ מוחין דז"ה דתמול שלשום שירח
 צלול ג' לנ"י"ש לכיוע צצירות ובעמידה צחיבת
 ברוך עולים כל הביכלות כנ"ו דחוי"ם דז"ה
 דנ"י"ש דא"י עם המוחין דז"ה עם מלכות
 דעשר ספירות דוקי' הסומדים צביכל ק"ק
 דבריאה ככל עולים לא"י וזהו שכתב בסידור
 צחיבת ברוך יכוין להעלות רחל וכל היכלי צ"ע
 וכה בעשר מלכות וכ"י לא"י יע"ש וא"ש
 כו"א :

א"ה מנאר צסידור שכל כללות הפלות
 דביכלות דקרצנות וחמירות ויולר עד
 כי שפתי הפתח כוא צביכלי צ"ע דז"ה דא"י
 כמלובשים בז"ה דנ"י"ש התחתונים וכן מנאר
 צסדר עליוחס ע"י בקדושים כמ"ם צסידור
 ועין צפלי נכר אות ל"ו [ד"י ט"א] וצסידור
 צחלות לאל כי יכוין להתהל להעלותם להיכל
 ק"ק

וז"ל נבאנו די אריות היצ"ן מן אנשינו וחס
 צגי ע"א בהס ענין סנהדרין שבאימא ע"כ
 וכ"כ בסידור צחינת אנחנו כמספר ע"א
 סנהדרין גדולה שבאימא יעו"ש ל"ל מה ענין
 סנהדרין זו שבאימא ועוד למד לא נרמו סנהדרין
 קטנה?

תשובה בזכר הקדוש פי משפטים [דרט"ה
 ע"ב] כי וז"ל פקודא צחר דא
 לקבל צ"ד הגדול עליוכו צינה מסטרא גדולה
 היקרי אליהם צית דין הגדול וכו' צ"ד זעירא
 צ"ד מן ג' מסטרא דשכינתא התחב, צ"ד
 דצרכא מאלין סנהדרין גדולה וכו' סנהדרין
 גדולה מסטרא דשכינתא פינחא, סנהדרין קטנה
 מסטרא דשכינתא תתא ע"כ נמלא שסנהדרין
 גדולה בהס ע"א צ"א לכן צחינת אליהו
 הומונא לאותא נרמו סנהדרין גדולה משא"כ
 סנהדרין קטנה שהיא צמנית נא שייכה כאלן
 וכו' ע"א :

א"ה טיין בספר "ליקוטי תורה" להאר"י
 זיע"א פי שופטים (דקו"ז ע"ה) וז"ל
 סוד סנהדרין גונה הס מלך הצינה כי הצינה
 היא סוד משפט העליון צסוד המלך המשפט
 באומרים בעשי"ת האז ונני פליטת הצינה
 הנקי חשיבה, ונדע שהצינה נקי א"ל דאלהינו
 כזכר צכונת העמידה דר"ה וחס א"ל דאלהינו
 סוד ס"ג שצצינה, ונודע הינו כשתסיר משס
 ס"ג שצצינה ל"ז שהוא סוד הכל אר"מ נשאר
 כ"ה ומ"ה סווד צז"א כרי ע"א סנהדרין
 שצצינה וכו' וסנהדרין קטנה הס מסוד רחל
 הנקי מלך המשפט לכן היו כ"ג סנהדרין קטנה
 וכו' צסוד מילוי דאסיה דכסין כ"ו אריות
 חסיר הפשוט ישאר [ע"ה] כ"ג וחס סוד
 סנהדרין קטנה טכ"ל :

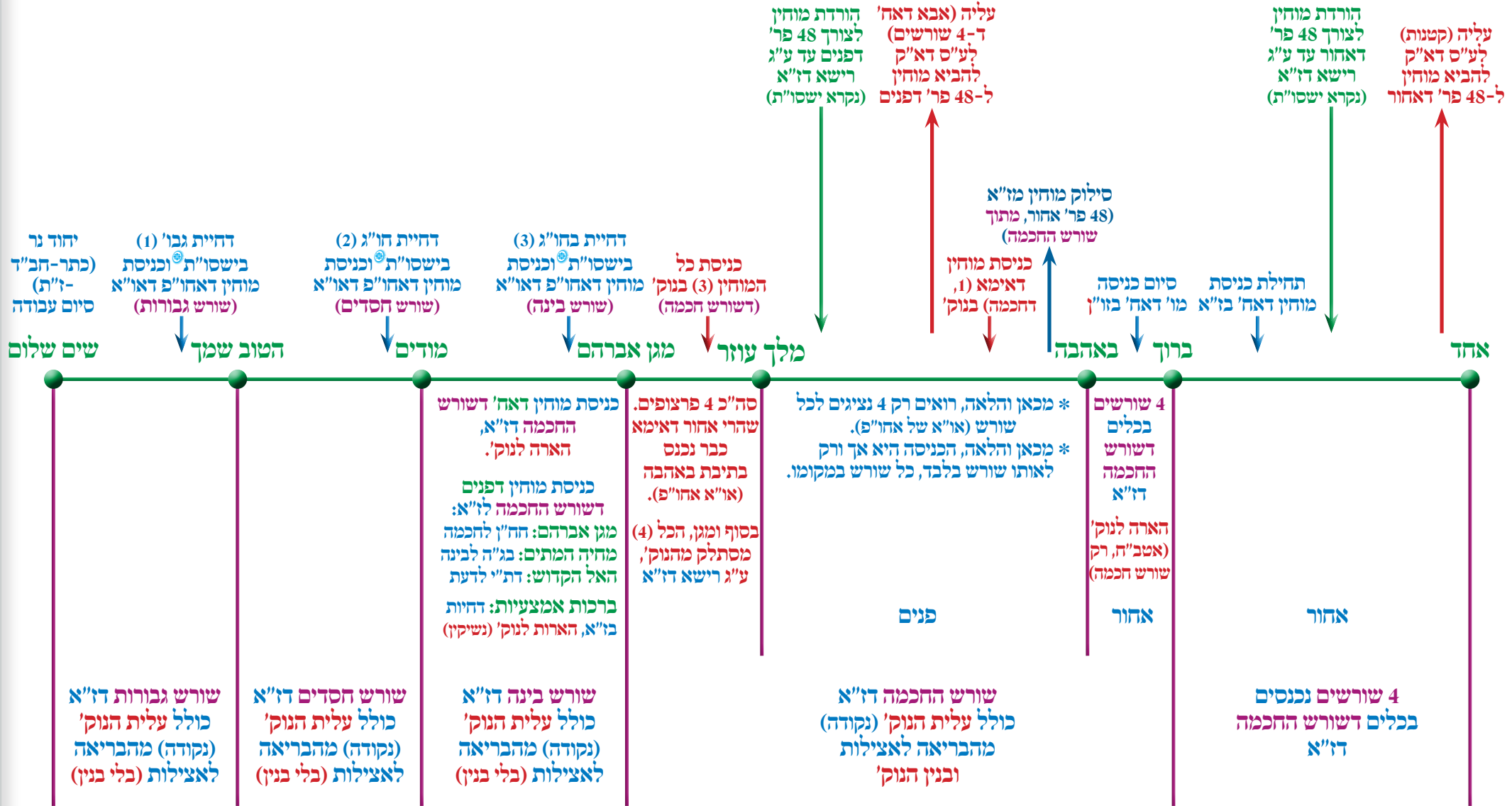
קבג) שארקה כתוב בשכ"ו [דג"ל ע"ב]
 וז"ל וכוה כאשר הוזרת
 רחל פצ"פ עם ז"א אז אין לה מקום לעמיד שס
 כי שס עומד יעקב כנז' וכו' עומד אחריו
 נגד פנים דז"א רוחו כנגד רוח ז"א ולאמס
 לריק שיחפך יעקב וילד ע"מ כדו לתת
 מקום אל רחל גם היא ואז עומדים יעקב עם
 רחל פצ"פ זע"ז יעקב צלד ימין דז"א ורחל צלד
 שמאל דז"א וכו' ע"כ ל"ל מה היא צחינת
 יעקב

ק"ק דז"א דצריאה יעו"ש וכן צערת שטלים
 הצוררים דפנים והי"פ דסיכוי צי"ט מפורש
 שהוא לק"ק דז"א דצריאה יעו"ש, ונדע כגמר
 פליטת צחמית ה' שפתי האז נכנסין נגמרי
 צבוכל ק"ק דז"א דצריאה דל"י וכמ"ש בשכ"ו
 [דכ"ה ע"ב] יעו"ש, ואה"כ צחינת צרוך טולים
 דל"י א"כ מה נראה שפליטת הוכל ק"ק הוא
 דז"א דצריאה דל"י וכנז' צנה שלום דרמ"ז
 ע"ב) ^{אוצר החכמה} שבימות דיוצר דצחיות הס סיכוי ז"א
 דצריאה יעו"ש :

ג טיין בשכ"ו [ד"ח סט"ד] כבי וז"ל
 דלזי שפה תפתה סיה הוכל ק"ק וצח"ט
 נחצאר ענין אלו הזי היכלית בהס סיכוי ז"א
 דצריאה יעו"ש ולפי"ז מ"ש צעלי נכר [ד"ד
 ע"ח] ל"ט טכ"פ נצואר מזה וממ"ש צסידור
 שבעלי"ה דלזי שפה סיה צק"ק דצריאה דז"א
 דל"י א"כ ודאי שפרט בשלם צק"ק עתה טולה
 דל"י וכן עניית ק"ק ודאי שהוא דצריאה
 דז"א דל"י כדרך הוכל ק"ק דלירס יעו"ש
 שנגלנו ועלו ע"י הקדישים בהס ק"ק דז"א
 דלירס וטעם דל"י יסוד סגן מהצאר משכ"ו
 כבי [בדף כ"ה ע"ג] דהוכל ק"ק נקרא צרוך
 צסוד ריצויה דצרכאן כי נחרצה ע"י הצרכות
 הנמשכית שס מ"סוד דז"א דל"י הנקרא צרוך
 ג"כ ע"כ וצוה מפורש צסידור צחינת תהנות
 שהארע יסוד דז"א נמשכת ליעקב ולאה ורחל
 להעלותם צבוכל ק"ק דז"א דצריאה יעו"ש
 ונזה נקרא הוכל ק"ק דז"א דצריאה צרוך
 עו"ש צשכ"ו ועלם קאמר לקמן תכוון שגולה
 הוכל ק"ק דצריאה וכל שאר הכללים צו שלטעם
 זה נקרא צרוך צסוד ריצויה דצרכאן שכולל
 כל העולמות צחוכו וציארטוהו לעיל ע"כ כרי
 מפורש משכ"ו ומסידור הרש"ש שפליית ק"ק
 דצריאה צחינת צרוך הוא ק"ק דז"א דצריאה
 דל"י וכן ההיכלות כולם הנכללים צו הכל הוא
 דצ"ע דז"א דל"י אכל הוכל ק"ק דצריאה
 כחחחונה אינו שייך כאלן כי ג"ר שצו עלו
 צאשכ רוח נידח וחילוניותו שהוא ו"ק שצו
 טולים צחמית שמע קולנו ומלצישים על
 פימיותו שצנכ"ס דל"י כמ"ש צסידור וכ"כ
 צעלי נכר אוח ל"א ע"ש וכו' ע"א :

קבג) שארקה כתוב בשכ"ו [ד"ה ע"א]

סדר בנין זו"ן במהלך התפילה (כריעות וזקיפות)

מקורות

נה"ש דף ט' סע"ג. דף מ"ו ע"א אות ט"ו.
 עלי נהר דף צ"ד ע"א עד דף צ"ז, הקדמה להבין ענין הכריעות וזקיפות. דף פ"ב ע"ב, דף נ' ע"ב, דף מ"ח ע"ב אות מ"ט.
 שערי רחמים ח"ב סוף שאלה ק"ב, שאלה קל"ג, שאלה קמ"ב. מעיל אליהו דף קל"ד ע"ב, דף קל"ב ע"א.
 באתי לגני ח"א דף קע"ב ע"ב (מופיע גם בענ"ה דף צ"ה בהגהת השד"ה אות כ"ב), דף ע' ע"א. שמן ששון פתח עינים דף מ' סע"א.
 אוצ"ח דף ל"ז השד"ה אות ו'.

כלומר, דחיות ע"ג רישא דז"א, ובוזה מתיישב נה"ש דף ט' ודף מ"ו (ענ"ה דף מ"ח, השד"ה אות פ"ה). ע"י שע"ר ח"ב ש' קנ"ו (יחוד שים שלום).

יב. מע"א דף קל"ב ע"ב

שואל: במילת "ברוך" דוחים את הו"ק דחכמה דכתר לחג"ת נה"י, ואילו במילת "אחד" לכאורה משמע עפ"י הסדור ונה"ש דף מ"ו שמכניסים ו"ק דחו"ב חו"ג דכתר. והרי מדברי שעה"ב משמע שמה שנכנס במילת "אחד" לג"ר, ידחה במילת "ברוך" לו"ק. וא"כ נצטרך להכניס ב"אחד" רק ו"ק דחכמה דכתר, או שנדחה ב"ברוך" ו"ק דחו"ב חו"ג דכתר.

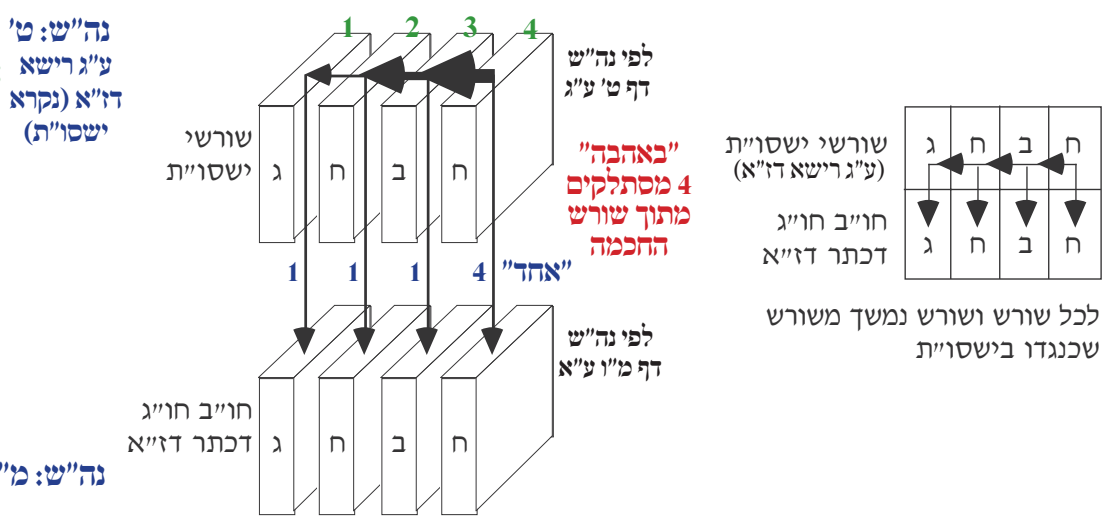
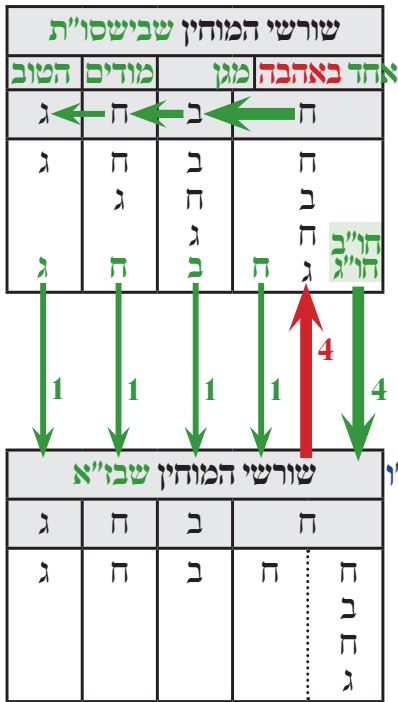
מתרין: גם במילת "אחד" מכניסים לחכמה דכתר בלבד, ומה שכתב בסדור חו"ב חו"ג דכתר, כוונתו חו"ב חו"ג דחכמה דכתר (לא כתירון השד"ה שמסיב את הכתובת לקשע"ה וכו'). ומדוע א"כ לא כתובה המילה "חכמה"? הרש"ש קיצר בדבריו, ומ"ש כתר, להוציא מטעות שהכוונה לחב"ד הכוללים. לכן הדגיש כתר, וברור מאליו שעוסקים רק בחכמה דכתר עד "מזן אברהם".

מביא בשם ת"ח (הוא ר' אליהו משען הנ"ל, מ"עלי נהר") שאמר שבק"ש המשכת המוחין לחו"ב חו"ג דכתר. ומקשה עליו הרי בק"ש הבאנו ו"ק דגדלות דאימא, וב"אלוקי..." הבאנו ג"ר דאימא. א"כ בהכרח הג"ר מתיחסים לו"ק דק"ש. הג"ר הם דחכמה, ולכן הו"ק דק"ש הם בהכרח דחכמה בלבד.

יג. ענ"ה דף מה' ע"א: המוחין של שאר השורשים באים משורש החכמה, עפ"י נה"ש דף ט' ע"ג הנ"ל. ולכן במילת "אחד" הכניסה היא לחכמה דכתר בלבד.

מקשה: מהסדור ("אחד", דף מ' רע"ב) נראה שהבינה וחו"ג נמשכו ישירות מישסו"ת ולא עברו דרך החכמה דכתר (נה"ש דף ט' סע"ג). הגהת השד"ה (ענ"ה דף צ"ה ע"ב אות כ"ב, דף מ"ח רע"א אות פ"ה): יש לקיים את נה"ש (דף ט' ע"ג) בשורשים שבישסו"ת, ששם שורש החכמה מעביר לשורש הבינה וחו"ג. אך בכניסתם בשורשי המוחין דז"א, כל אחד מקבל ישירות משורשו שבאימא.

ומה שמצינו שמוחין דחכמה דכתר מתפרטים בברכת אבות לחו"ב חו"ג (במילת "האל, הגדול הגיבור והנורא, באהבה"), זה מצד שבחכמה נשרשים שאר המוחין, ואז אין העברה ישירה מחכמה לבינה וחו"ג דז"א.

יד. אוצרות חיים דף ל"ז אש"ל אות ו': עפ"י שעה"כ דף ל"ח ע"א, כל העמידה עוסקת בחו"ב חו"ג שבכתר, ורק בשים שלום יש המשכה לחב"ד וו"ק. ושם יש שלושה יחודים בסוד נ"ר. יחוד ראשון, הוי"ה אהי"ה, שם אנחנו מכוונים על הורדה לשורשי המוחין שבכתר ע"י ד' כריעות וזקיפות. ובלשון הרב "ולהוריד משורשי הד' מוחין אשר בכתר ממש". ביחוד השני, הוי"ה אלקי"ם, להוריד לחב"ד דז"א. א"כ מה הכוונה להוריד משורשי הד' מוחין, אם תאמר מכתר דז"א לחב"ד, הרי זה נעשה ביחוד השני. מכאן מוכיח השד"ה שהשורשים הם דכתר דנה"י דישסו"ת שהם שורשים לשורשי המוחין דכתר דז"א. ומהם אנו ממישיכים ביחוד הראשון (ע"י כריעות וזקיפות) לכתר דז"א.

טז. שע"ר ח"ב שאלה קמ"ב: מתלבט מהיכן נמשכים בינה וחו"ג דכתר, האם מחכמה דכתר בתוך ז"א, או מע"ג רישא דז"א, ישירות לבינה וחו"ג. ומבאר שיש לקיים את נה"ש דף ט' ע"ג בשורשים שבישסו"ת הנמצאים ע"ג רישא דז"א. אך ההמשכה לבינה וחו"ג דכתר דז"א היא ישירה מאימא, עפ"י הגהת השד"ה הנז' בענ"ה.

סדר כניסת המוחין דאימא בז"א בכריעות (זקיפות)

עץ חיים למוצאיהם

ברכת מוגן אברהם / מודים / הטוב שמך

② תיבת אחד (כניסה בעצמות)

③ תיבת ברוך (כניסה בעצמות)

④ תיבת אתה (כניסה בעצמות)

① ע"ג רישא דז"א (אחד)

מוחין חב"ד מצד אימא
לבוש פ"ע דנה"י דאימא

מוחין חג"ת מצד אימא
לבוש פ"א דנה"י דאימא

מוחין נה"י מצד אימא
לבוש פ"ת דנה"י דאימא

כלי חב"ד דז"א

כלי חג"ת דז"א

כלי נה"י דז"א

מוחין חב"ד מצד אימא
לבוש פ"ע דנה"י דאימא

מוחין חג"ת מצד אימא
לבוש פ"א דנה"י דאימא
כלי חב"ד דז"א

מוחין נה"י מצד אימא
לבוש פ"ת דנה"י דאימא
כלי חג"ת דז"א

כלי נה"י דז"א

מוחין חב"ד מצד אימא
לבוש פ"ע דנה"י דאימא
כלי חב"ד דז"א

מוחין חג"ת מצד אימא
לבוש פ"א דנה"י דאימא
כלי חג"ת דז"א

מוחין נה"י מצד אימא
לבוש פ"ת דנה"י דאימא
כלי נה"י דז"א

ברכת אבות

② תיבת אחד (כניסה בעצמות)

③ תיבת ברוך (ידידה בהארה בלבד)

④ תיבת אתה (ידידה בהארה בלבד)

① ע"ג רישא דז"א (אחד)

מוחין חב"ד מצד אימא
לבוש פ"ע דנה"י דאימא

מוחין חג"ת מצד אימא
לבוש פ"א דנה"י דאימא

מוחין נה"י מצד אימא
לבוש פ"ת דנה"י דאימא

כלי חב"ד דז"א

כלי חג"ת דז"א

כלי נה"י דז"א

מוחין חב"ד מצד אימא
לבוש פ"ע דנה"י דאימא

מוחין חג"ת מצד אימא
לבוש פ"א דנה"י דאימא
כלי חב"ד דז"א

מוחין נה"י מצד אימא
לבוש פ"ת דנה"י דאימא
כלי חג"ת דז"א

כלי נה"י דז"א

מוחין חב"ד מצד אימא
לבוש פ"ע דנה"י דאימא

נתק בהארת המוחין
מוחין חג"ת מצד אימא
לבוש פ"א דנה"י דאימא
כלי חב"ד דז"א

הארת חג"ת (בהארת פ"א)
מוחין נה"י מצד אימא
לבוש פ"ת דנה"י דאימא
כלי חג"ת דז"א

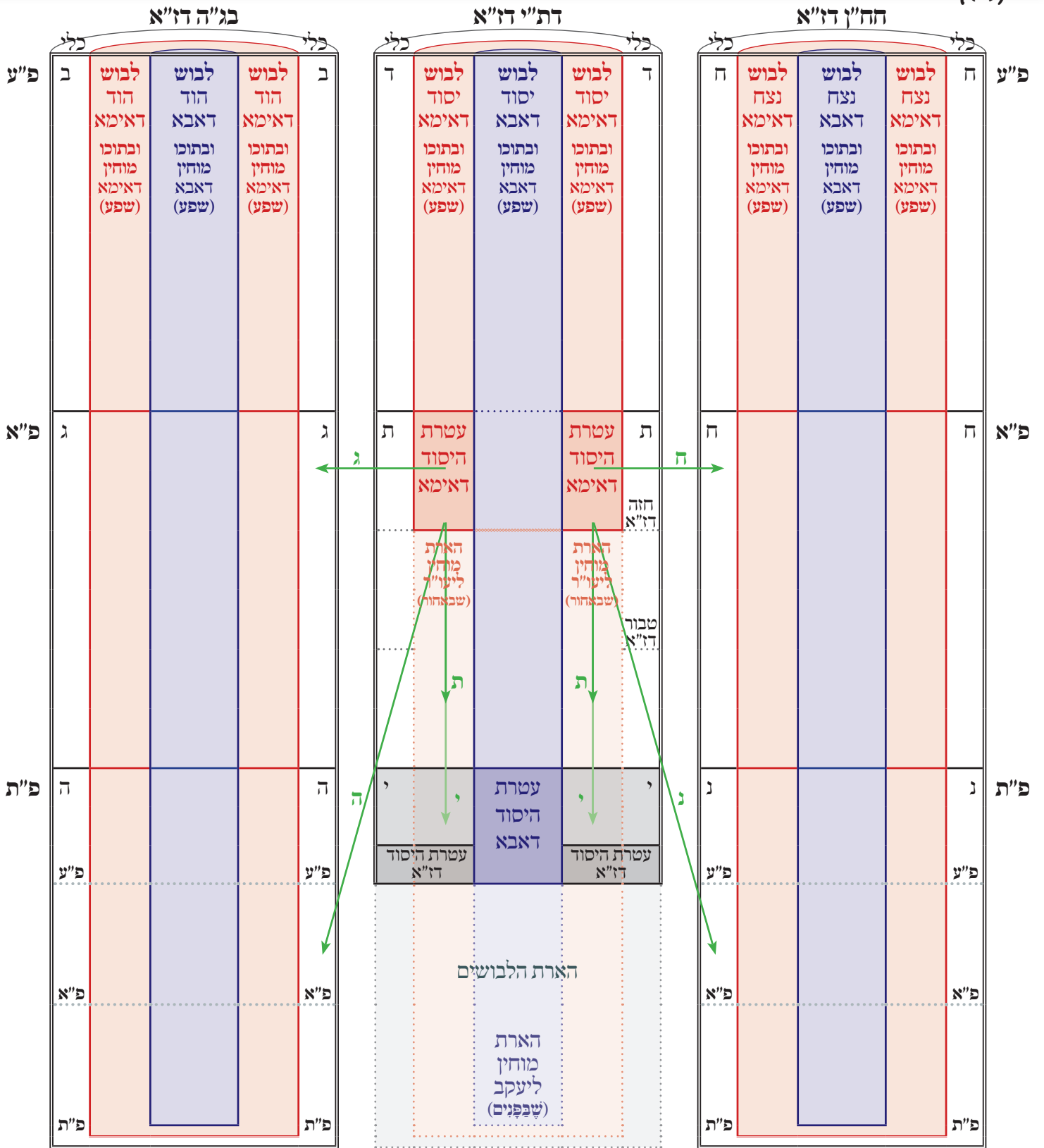
הארת נה"י (בהארת פ"ת)
כלי נה"י דז"א

מוחין חב"ד מצד אימא
לבוש פ"ע דנה"י דאימא

הארת חב"ד (בהארת פ"ע)
מוחין חג"ת מצד אימא
לבוש פ"א דנה"י דאימא
כלי חב"ד דז"א

הארת חג"ת (בהארת פ"א)
מוחין נה"י מצד אימא
לבוש פ"ת דנה"י דאימא
כלי חג"ת דז"א

הארת נה"י (בהארת פ"ת)
כלי נה"י דז"א

- מקראה: - נה"י דאבא. - נה"י דאימא. - כלים דז"א.
- עטרת היסוד דאבא (מסתיים יחד עם עטרת היסוד דז"א).
- עטרת היסוד דאימא (עד ההזה דז"א).
- עטרת היסוד דז"א (בנתינת מוחין לנוק, מגיע עד סיום הת"ת שלה).

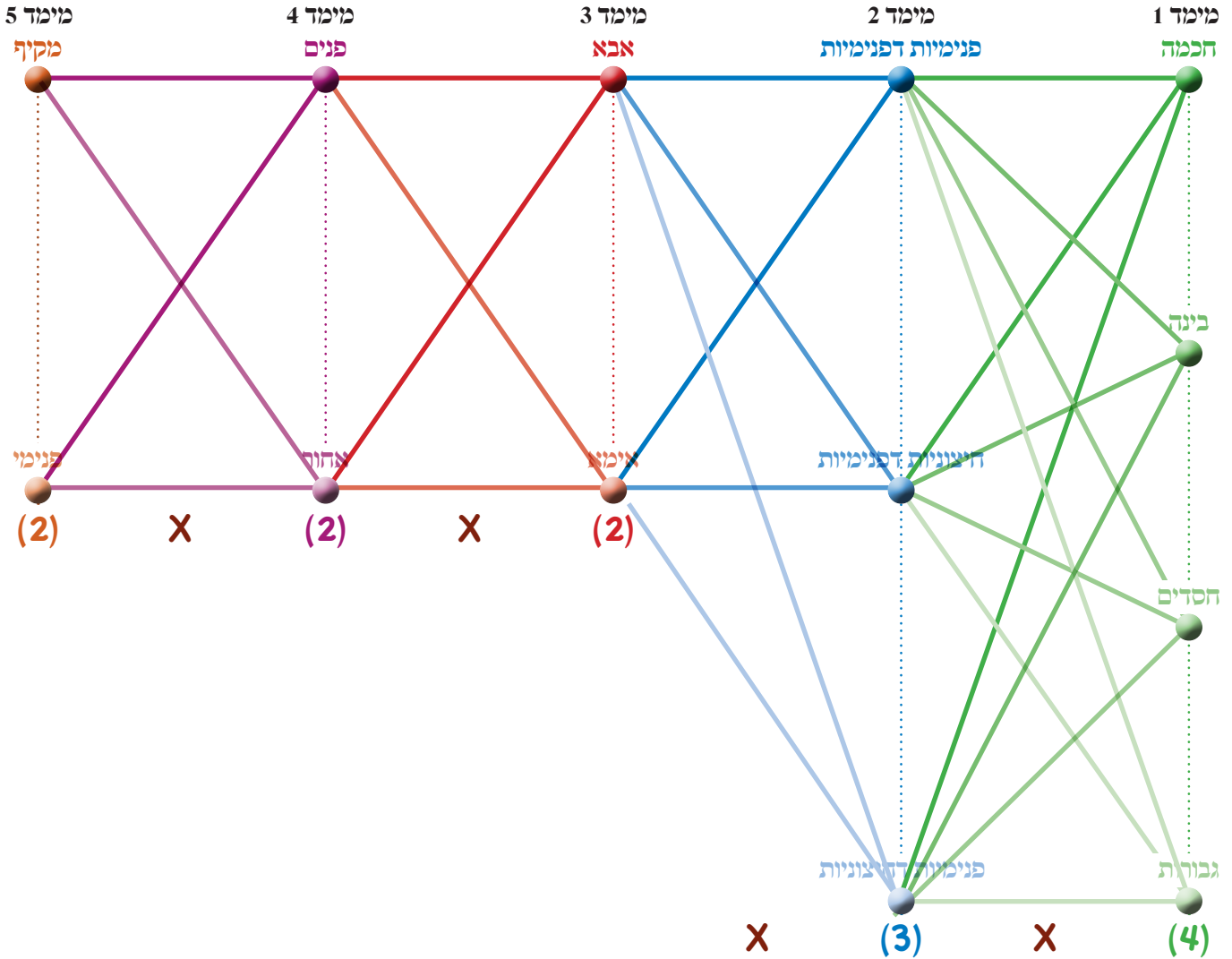
מקורות

ענ"ה דף נ"א רע"א (הארץ הלבוש ביסוד). שעה"כ דף כ"ה ע"ד ד"ה ובהקדמה.
 שער הפסוקים דף י"ח ע"א ד"ה דע.
 ע"ח ח"ב דף ה' ע"ג ד"ה כבר ידעת (ענין מיתוק הגבורות).
 ע"ח ח"ב דף ל"ט ע"ב פ"ח ד"ה עוד (החור"ג לוקחים לבוש מיסוד דאימא, ולא לבוש נה"י הרגיל).
 ע"ח ח"ב דף ד' ע"ב הגהת השמ"ש אות א' (ענין אור ישר ואור הזור).

(גדלות בלבד, בלי כלים אמצעים ופנימים דחיצ' דפני')

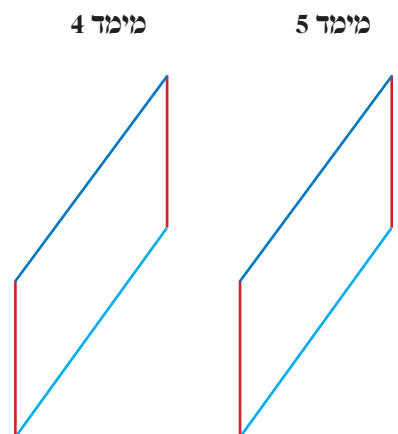
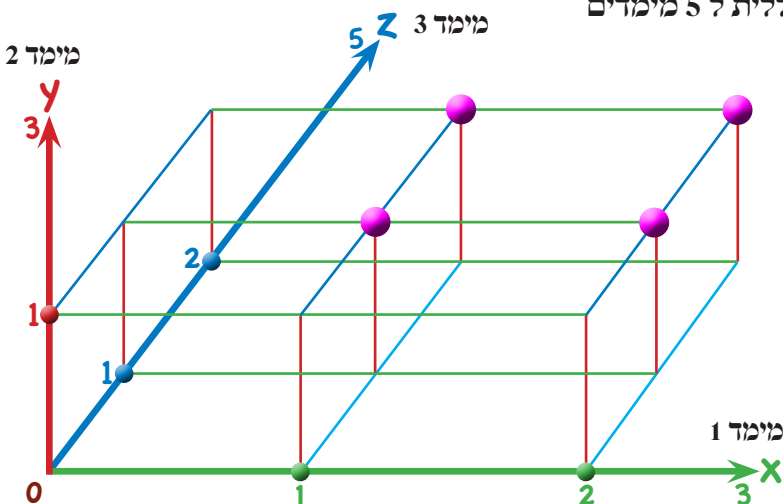
✿ יש לציין שבשורש הראשון (הכמה דכתר), בונים בפועל כמעט כל הבחינות. בשלושת השורשים הנוספים (בינה וחוג'ג דכתר), רק או"א של אחו"פ.
 ✿ כל מימד כלול מכל שאר המימדים, לכן כמות הפרצופים היא הכפלה של כל הפרטים בכל מימד. סדר המימדים אינו משמעותי.

מקף / פנימי (2)	X	פנים / אחור (2)	X	אבא / אימא (2)	X	ג' מסלולים (3) פנימיות דפנימיות / חיצוניות דפנימיות / פנימיות דחיצוניות	X	כריעות וזקיפות (4) (כו"ז - חו"ב חו"ג דכתר)
-----------------	---	-----------------	---	----------------	---	--	---	---

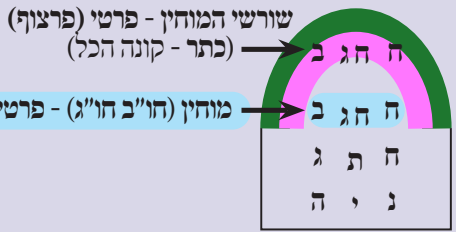
מקף / פנימי (2)	X	פנים / אחור (2)	X	אבא / אימא (2)	X	ג' מסלולים (3)	X	כריעות וזקיפות (4)
96	←	48	←	24	←	12	←	4
→ 2	→	→ 4	→	→ 8	→	→ 24	→	→ 96

דוגמה כללית ל 5 מימדים

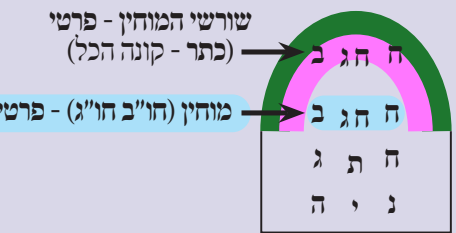
שורש **הבינה** דכתר (נוק' דעתיק) - **כללי**
(24 פרצופים - כו"ז ב' - מגן אברהם)

פני' דפני' (3) | **אבא** (2) | אהור (2) | פנימי (2)

פרצוף אחד (מתוך 24, בשורש הבינה)

פני' דפני' (3) | **אימא** (2) | אהור (2) | פנימי (2)

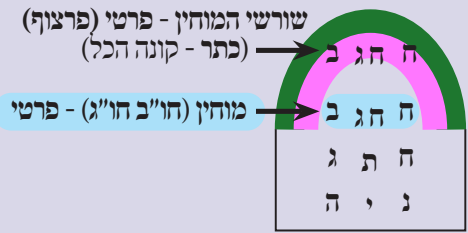

פרצוף נוסף (מתוך 24, בשורש הבינה)

ועוד 22 פרצופים כאלה בשורש הבינה
(כולם בעובי, שווים)

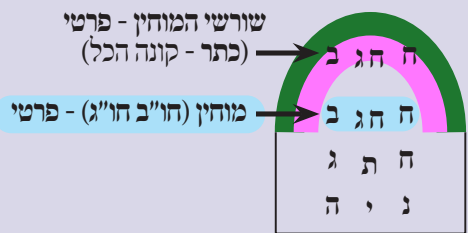
שורש **הגבורות** דכתר (נוק' דא"א) - **כללי**
(24 פרצופים - כו"ז ד' - הטוב שמך)

פני' דפני' (3) | **אבא** (2) | אהור (2) | פנימי (2)

פרצוף אחד (מתוך 24, בשורש הגבורות)

פני' דפני' (3) | **אימא** (2) | אהור (2) | פנימי (2)

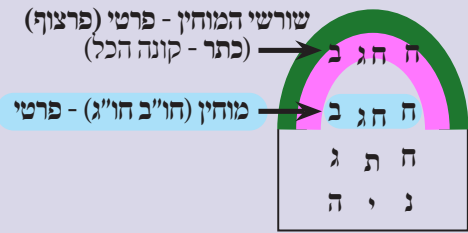

פרצוף נוסף (מתוך 24, בשורש הגבורות)

ועוד 22 פרצופים כאלה בשורש הגבורות
(כולם בעובי, שווים)

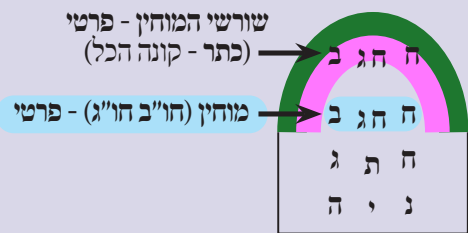
שורש **החסדים** דכתר (א"א דכ') - **כללי**
(24 פרצופים - כו"ז ג' - מודים)

פני' דפני' (3) | **אבא** (2) | אהור (2) | פנימי (2)

פרצוף אחד (מתוך 24, בשורש החסדים)

פני' דפני' (3) | **אימא** (2) | אהור (2) | פנימי (2)

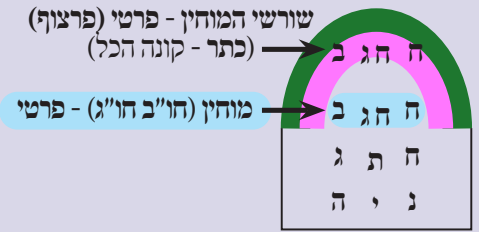

פרצוף נוסף (מתוך 24, בשורש החסדים)

ועוד 22 פרצופים כאלה בשורש החסדים
(כולם בעובי, שווים)

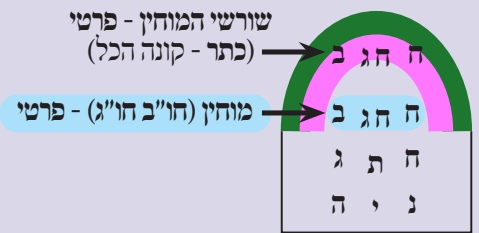
שורש **החכמה** דכתר (עתיק דכ') - **כללי**
(24 פרצופים - כו"ז א' - אבות)

פני' דפני' (3) | **אבא** (2) | אהור (2) | פנימי (2)

פרצוף אחד (מתוך 24, בשורש החכמה)

פני' דפני' (3) | **אימא** (2) | אהור (2) | פנימי (2)

פרצוף נוסף (מתוך 24, בשורש החכמה)

ועוד 22 פרצופים כאלה בשורש החכמה
(כולם בעובי, שווים)

בעולם הכריאה הם נעשים נקו' קטנה כלולה מעשר כנודע ושאר
 בחי' של ט"ס נשארו דבוקות למעלה אחר באחור עם ז"א מרגליו
 עד החזה ובעלות אותה נקו' בצרבת אבות אחורי ז"א דאלילות
 מתחברת מדרגה אחר מדרגה עם כל הע"ס ונעשית פרוץ שלם
 ודבר זה מוכרח להיות כך שאל"כ מה הוא המיעוט שנתמטע
 ויבדה בסוד נקו' קטנה כנודע וזה יובן במ"ש בתי"כ כי בחי' המלכות
 שבמלכו בלבד היא הירדה כל עולמות ב"ש כנל"ד חיי"ט
 וכבר נת"ל אך ע"י סדר הקרבנות ומירות ותפלה יולד דשחיה
 נכללים כל שאר העולמות של עש"י יצ"ר בריאה זה בזה כמבואר
 במקומן עד שנמצאים עתה כולם כלולים בהיכל קה"ק דבריאה .
 וגם ההיכל הזה כלול הוא במלכות דל"ז . והרי כל העולמות
 כולם קשורים ונכללים . וכבא"ר עתה ענין עליית ט"ס אלו של הנקבה
 הנקראת עתה אלליו דרך סתם בשם מלכות דאלילות וזה החלי בע"ה:
ברוך (א) כבר נתבאר בס' התיקונים ענין שני כריעות שר"ך
 לכרוע בכל ברכה ולזקוף שני זקיפות וזה ביאורם .
 (ב) הגה בכריעות התפלה באבות תחילה וסוף י"ש שני כריעות
 וסני זקיפות בסוד מ"ס כל הכרוע כרע בצרוך וכל הזקוף זקוף
 בשם וסוד שני כריעות יוד לגבי הא ואו לגבי הא וסוד שני זקיפות
 הא לגבי ואו הא לגבי יוד וזה בכל אחד ואחד וכן בסוף ברכת
 הודאה . אבל בתחלת ברכת הודאה אין בה רק כריעה א' וזקיפה
 א' כי כולם גופא גמין לגבי ברכיין סוד ו' לגבי ה' ויבא גמין
 לגבי גופא יוד לגבי הא וזקוף ברכיין לגבי גופא סוד הא לגבי
 ואו . וגופא לגבי רישא סוד הא לגבי יוד ואמנם בתחלת ברכת
 הודאה לא י"ש שם ברוך ולא הש"ס . נמצא שבכריעה זו היא
 בסוד ואו לגבי הא וזקיפה הא לגבי ואו בלבד . ולפיכך לריב"ט אנו
 לחזור ולעשות כריעה שנית וזקיפה שניה בצדדים דרבנן להוריד
 יוד לגבי הא ולזקוף הא לגבי יוד (ג) :

הנה במלת ברוך לריך אתה לכרוע כריעה א' ואל תכרע עתה רק
 גופך בלבד ובמלת אתה הכרע פ"ב ואז תכרע את ראשך
 וז"ש בתיקונים דבני למכרע ואו לגבי הא יוד לגבי הא פ"י כי ואו
 הוא גופא יוד הוא רישא ובמלת יהוה תזקוף שני זקיפות . בתחל'
 תזקוף גופך לבד וזהו ענין הא תחל' לגבי ואו ואח"כ הזקיפה הב'
 הוא שתזקוף ראשך וזהו ענין הא עלאה לגבי יוד והנה נמצא בס'
 התיקונים שר"ך לכרוע בשם אהיה ר"ל במלוי יודין ולזקוף בשם
 ההויה ר"ל במלוי יודין ג"כ . ועתה נבאר בפרטות דברים אלו .
 הנה נת"ל כי בקי"ש לא נכנסו בז"א זולתי המוחין דו"ק בלבד מלד
 אימא אבל הג"ר דמוחין דמלד אימא וכל הע"י מוחין רמלד אבא
 כולם נשארו למעלה בסוד אור מקיף על ראשו . והנה ע"י זוג
 אור"א הנרמז בג' שמות ה' אלהינו ה' ב"פ שמע ישראל נכנסו
 ו"ק דמוחין ועתה לריך לעשות זוג אחר אל אור"א בצרבת ז' כדי
 להכניס בו ג' המוחין הראשונים דמלד אימא ע"י תוספת הארה
 שתמשך בז"א ע"י זה הזוג הב' דאור"א ויכנסו ג"כ אח"כ כל הע"י
 מוחין דמלד אבא ע"י תוספת הארה וכמשי"ת בע"ה :

והנה הג"ר דמלד אימא הם למעלה בסוד אור"א ברישא דו"א .
 וכבר ידעת ענין שם הויה אשר כוללת כל עולם הא"י
 באופן זה א"א בקו"ט של יוד אבא ביו"ד אימא בה' ראשונה ז"א
 בואו נוקבי' בהא אחרונה וגם מלבד הויה זו עוד יש הויה אחרת
 כוללת בחי' ז"א כולו עד"י כי הכתר שלו רומז לקו"ט של יוד ואור"ב
 ליי"ה ו' קלוטיו לואו והמל' נוקבא דידהי אבות הא אחרונה . וגם
 מלבד זה עוד יש הויה אחרת כוללת ספי' הת"ת לבדה של ז"א
 כמבואר אלליו בשער שמות הספי' וזכור היטב הקדמות אלו
 למה שנבאר עתה . גם לריך שתדע כי בחינת אימא הנכנסת
 ומתפשטת ומתלבשת תוך ז"א (ד) והמוחין דו"א מלובשים
 בתוכה כנודע הנה בחי' אימא זו היא נקראת שם אהיה במלוי יודין
 שהיא בגי' גלם המתפשט תוך ז"א בסוד אך בללם יתהלך איש והנה
 כמו שביארנו בשם הויה כי ג"ר נרמזו בשני אותיו י"ה ו"ו נרמזו
 בב' אותיו וי"ה כן הוא ממש בשם אהיה כי ג' מוחין עלאין נרמזו
 בשני אותיות א"ה והמוחין דו"ק תחאין רמוזים בשני אותיו י"ה
 ונמצא שעדיין לא נכנסו ברישא דו"א אלא ב' אותיות אחרונות
 י"ה משם אהיה שהם בחינת מוחין דו"ק . גם לריך שתדע ה'
 כי ז"א נעשה ע"י כ"ב אותיו האלפא ביתא כנודע . והנה הם מתחלקות

בו לג' חלוקות בג' קוין שלו ז' אותיות הראשונות בקו ימיו וז'
 אותיות שניות בקו שמאלו וח' אותיות הנשארות בקו האמצעי שלו
 וכן זכר בזהו פ' בראשית דו"א ע"ב וזהו סדרן אבגדהו"ו בחסד
 חטיוכלמ"א בגבורה טעפ"ל קרש"ת בת"ת כ"ך פ' מורז"ל (ד) וז"ס
 להתחיל אותה יש אשר סודו ביארו בזהו פ' תרומה דקס"ו ע"ב
 (כ"י ע"י עולמות אלו שריין תמות כורס"י תמות עלמא דא"א כו'
 והענין הוא שהתבונה המתלבשת תוך ז"א לתת לו מוחין נקראת
 עלמא דתי מפני שתמיד אתי וגומשך הוא שפע גו רישא דו"א
 ואלו היו"ש עולמות הם הכ"ב אותיו עומם אשר הם בצבינה וכולם
 מתחלקו ב"א . האמנם עיקרם הם למעלה בג"ר דו"א אבל
 הארתם יולאת וגלית לחוך במקום שנגמר וגשם היסוד דאימא
 שהוא בחזה דו"א כנודע ואז משם וילך הם מתחלקין לג' קוים
 ונמצא שעיקר הארתם הם בחג"ת דו"א וז"ס בזהו דאינון תמות
 עלמא דתי שהוא במקום סוים היסוד דאימא הנקרא עלמא
 דתי שהוא בחזה דו"א . גם פירושו הוא באופן זה כי מקום אלו
 הכ"ב אותיו הם למטה ממקום מוח הבינה דו"א עלמא אשר גם
 היא נקרא עלמא דתי . האמנם שרשם האמיתי הוא בג' מוחין
 עלאין אלא שהארתם מתגלה למטה בחג"ת דו"א אבל אין ענין
 זה רק כאשר הע"י מוחין כולם נכנסים בז"א אמנם עתה שעדיין
 לא נכנסו רק המוחין דו"ק נמצא כי כל הארה של אותם הכ"ב
 אותיות שבצינה הנמשכין אל ז"א הם עדיין על רישא דו"א וההארה
 שהיתה נמשכת בחג"ת דו"א היא עתה ברישא דו"א (ו) ובג"ר
 שבו מתחלקות אלו היו"ש עולמות שהם הכ"ב אותיו הגו' ועוד
 נשארים מן אלפא ביתא ה' אותיות האחרות הכפולות הנקרא מלפ"ד :
וכבר יודעתך כי אלו הם ה"ג הגו' בזהו רחמנו מוזכרים
 אותם פעמים רבות . והיותם אותיות כפולות הוא לפי
 שיש בדעת דו"א ה' חסדים וה"ג ובהכנסם כל המוחין ברישא דו"א
 היסוד שלו הוא כולל כל הכ"ב אותיו כזכר בזהו (ז) על פסוק וישכב
 במקום הוא וי"ש כ"ב פירושו כי היו"ש עולמות הגו' הם הכ"ב
 אותיו עלמא וכולם נטוים תוך היסוד דאימא בהיותה מלובשת
 תוך החזה דו"א ומשם יולאים הארוטיהם ומתגלים בז"א ונחלקים
 כל הכ"ב אותיו בחג"ת דו"א . וגם הב' עיטריין (ח) ניתנים ה"ג
 עלמא אל הנקבה והה"ח מתפשטים בז"ק דו"א כנודע אבל עתה
 כל החו"ג הם למעלה על רישא דו"א בסוד אור"מ כי עדיין לא
 נכנס היסוד דאימא (ט) והנה מן אותה העת שאמרנו תהלות לאל
 עליון גואלם כו' כנ"ל . אשר אז מלכא נפיק לקבלה ר"ל שאז מתחלת
 הארת הדעת בהיות למעלה להאיר דרך קו האמצעי תוך ז"א
 עד היסוד בו ומאז וילך מתחיל לנגם הארת הדעת והארת החו"ג
 תוך ז"א אבל שרשם נשאר למעלה :

ואמנם גם בהיות כל המוחין תוך ז"א היה פה (י) היסוד
 דאימא מתגלה במקום רחב שהוא בחזה דו"א והיו
 האורות המתגלים הרבה מאד ומאירים מאד בנה"ו דו"א יותר מן
 הארה שיש עתה בחג"ת דו"א לפי שעתה אש"פ שנכנסו כבר וק'
 דמוחין בז"א ונמצא שההארה שהיתה לריוה לרדת בתוך נה"ו
 דו"א ירדה עתה בחג"ת שלו עכ"ל עתה ההארה הזו היא יותר
 גרועה משערה שהיא למטה במקומה בנה"ו לסיבה הגו' כי להיות
 ההארה הזאת בנה"ו הנה היסוד דאימא היה אז בחזה דו"א והיה
 מתגלה במקום רחב גדול אבל עתה פי"ה היסוד דאימא הוא
 למעלה בכתר דו"א אשר שם הוא מקום לר ואין מקום לסבול ג'
 קוים של כח"ב ולכן ההארה המתפשטת משם אל חג"ת ג' אמצעיות
 היא מועטת מאד והרי הלענו לך כמה הלעות אשר בהם תבין
 כל מה שנבאר בביאור המלות :

ברוך (י) בבא"ן תכרע גופך בלבד ותענין להוריד ו' לגבי ה'
 פ"י כי הלא המלכות היא ה' תתאה והיא עתה ביה"כ
 קה"ק דבריאה ולרובה לעלות ולכן אנו מכוונים להוריד ה' לגבי ה"א
 תתאה להעלות והנה זה הוא החו"ג בחי' ת"ת דו"א שהוא סוד הואו
 כנייל והוא בחי' גופא דו"א ולכן גם בענין הכריע' לריך לכרוע הגוף
 לבד לא הראש וליך להמשך בתחל' הארה מן המוחין אל הת"ת
 דו"א כדי שיוכל לרדת ולהעלות את המלכות ולכן לריך לבין להוריד
 שני אותיות י"ה האחרונות שבשם אהיה אל זו הואי ואח"כ להוריד
 זו הואו לגבי"ה הא שהיא מלכות אשר ביה"כ קה"ק דבריאה וכבר
 נת"ל

הגהות וביאורים : (א) פ"ה פ"ח מעשר עמידה : (ב) ה"ה להיות כי מלאכי כח"א שמים שלם שירות כנאות אלה בקיור נמרץ מח"י הרב הגדול המשביר
 ו"ל ראיתי להעתיקם פה ואח"כ אחזור לנקומי וז"ל הנה בו' : (ג) עכ"מ כינה כוללת על הגזבר ואחזור לנקומי הראשון הנה בו' : (ד) ל"ב
 עיין לקמן בענין חילוק שבת ליו"ט כי אימא המתפשטת בז"א הוא תבונה הנקרא בשם הויה דס"ג ו"ש (ס"א) : (ה) עיין ד"ל ד"ב ע"ב שאלה י"א : (ז) כפע"ח
 אימא בכתר : (ז) ועיין ד"ב ש"ס : (ח) ה"ה עומם הניתנין אל הנקבה כו' : (ט) ש"ש : (י) פ"י וכן כי יסיד דאימא הוא בין פרקים ראשונים דל"ה כיווד ולפ"ע
 לא נכנסו רק הפרקים האמצעים ותחתונים ופשוט : (י) כפע"ח יתח מ"ת פה : (יא) כפע"ח אימא כי : (יב) כפע"ח פ"ה מעשר העמידה :

גם הכוין באות ה' של אותה אל ה' אותיות מנלפ"ך הכפולות . ידוע עתה תכוין להעלות זאת הנקו' של המל' עד מקום החזה דו"ה באחריו במקום שהיתה שם תחי' אלימות :

אלהינו עתה אנו ממשיכין בח ברו"ן כדי ששי"ב יחזור אח"כ פכ"פ וזה נרמז במלת אל של אלהינו כי זה בקצור

א) עוד ירצה באורך הדרוש הזה וכוונתו היא מה שראוי לכוין בה ביום ר"ה בנפש' שחרית לצד והנה בתחל' נקדים לה הקדמה א' ב) והיא כי אין שינוי וחילוק בין כונת ברכת אבות שבימי החול ליום ר"ה אלא בפנין כונת הרי"ו שלנו מוסיפין לכוין ביום ר"ה בכל בחי' ובחי' בברכת אבות כמו שהבאר אבל בכל שאר הכונו' הם שוים. ובעת הדבר הוא לפי שעתה הם ימי הדין והגבו' והי"ו נצט"ר הוא גבוה וכוונתו עתה אינה לבטל מציאותם אלא להמתיק ולבסס את הגבוה והרי"ו האלו ונתחיל בבירור הברכה. ברו"ך תכוין בזה כי גודע הוא במש"ל שבבכרו יולד אור עד סוף גאל ישראל העליון את המל' עד היכל ק"ק דבריאה הנה היא בחי' נקו' א' כלולה מ' ואינה עדיין בבחי' פכ"י כי היא בסוד לכו ומעט א' עלמך וכוונתו עתה להעלותה עד מקום אלימות שהוא כנגד החזה דו"ה בסוד אב"א. ואח"כ נעשה אותה פרי שלם ונחזירנה פכ"פ. והענין הוא כי ד' בחי' יש אל המל' כנ"ל בבירור משנת ד' ראשי שנים הם כו' האל' היא בחי' בסוד קשר של תפילין פ"ר תחת ת"ש ה"ש חב"ד דו"ה ושם הניח' שורש א'. עוד יש לה שורש ג' תחת נה"ד דו"ה תחת היסוד ושם הוא נקרא בסוד ה' אחרונה של הוי"ה. עוד יש לה שורש ד' למטה בהיכל ק"ק דבריאה ושם הוא בסוד נקו' א' כלולה מ' אבל אין בה בחי' פכ"י ואי נקרא שם אדני". ועיין פ' חיי שרה בענין מערת המכפלה ותבין מה ענין ד' בחי' אלו הישב והנה כונתו עתה היא להעלות ולהמשיך' אל שרשיה העליונים הדי' אלו הנו' :

ונחזור לבאר מלת ברוך הנה כונתו להמשיך בה בתחיל' בחי' דעת ק"ל בנפש' היונה עדיין נקו' כלולה מ' כי עדיין היתה חסרה מן הדעת ק"ל והמשיכה זו אנו ממשיכין אלו מן היסוד דו"ה הנק' ברוך. וגודע כי הדעת ק"ל שבה היא בחי' שגרה דגבו מ' שטריין אשר בדעת דו"ה כי שגרה דחסד נחלקת לה' חסדים המתפשטים בה' קלוות דו"ה מחסד עד הוד שבו ויעשרה דגבורה הנחלקת לה' גבו המתפשטות בה"ק שבנקבה מחסד עד הוד שבה. ואמנם עתה עדיין הם עומדות ביסוד דו"ה ומשם נמשכת ויחטיס בדעת שבה ולכן לריך שתכוין במלת ברוך כי היא זו הנקו' של המלכות הנק' ברוך בכל הגוה ריבוין דברוקים שהם ההיכלות שלה שנקלו בה. וגם תכוין אל היסוד דו"ה כי גם הוא נק' ברוך ומשם יורדת היתה שגרה דגבו בנקו' או הנק' ברוך כנ"ו ועי"ב יש בה דעת ק"ל. ולריך שתכוין כי הנה בתח"י היא שגרה דגבו' היא הוי"ה א' פשוטה שהיא בנ"י כ"ו וכשנתינה בדעת של הנקבה מתחלקת לה' היות שהם ה"ג והם בנ"י ק"ל הרי עתה בחי' כ"ו ק"ל ומסר ע"ב לתשלום ברוך וזה ענינם. הנה תכוין אח"כ כי המל' ברוך' בסוד נקו' א' אין בה רק ג' קוים והיא ג' כלילין בנ"י כי חב"ד שלה נכללת בחי"ת שבה. וגם נה"ה שבה נכללת בחי"ת שלה וגמלא שאין בה רק הוראת ג' הם וכן א"פ שללו ה"ג שבה ה' היות אשר בדעת שבה הם עמידות להתפשט בה אחר היותה בחי' פכ"י בה' קלוותיה שהם מחסד עד הוד שבה עכ"ל כיון שעתה היא נקו' א' כלכל אשר לכן אין בה רק הוראת גילוי ג' קוים כלכל כנ"ו לכן אין מתפשטות בה רק ג' הבורות מן ה"ג בחי"ת שלה וב' היות האחרות אינם מתפשטות עדיין. והנה ענין התפשטות הזה הוא כי מה שהיה שד עתה בדעת שבה בבחי' ד' אותיות היתה הם עתה בדרך התפשטות הזה י"ה יה"ו יה"ה שהוא ענין ריבוע הוויה שהוא בנ"י ע"ב והרי עתה הם ג' בחי' כ"ו ע"ב ק"ל שהם בנ"י ברוך. וכן בארנו לעיל כי בכל בחי' ובחי' לריך לכוין בחי' רי"ו והנה הרי"ו שלריך לכוין בכאן הוא בסוד ג' היות הנ"ו המתפשטות בחי"ת שלה כנודע אשר כל א' מהם היא בנ"י ע"ב כנ"ו והנה ג"פ ע"ב הם רי"ו גם תכוין אל רי"ו ב' באופן אחר. והוא כי תכוין במלת ברוך שהוא בנ"י רי"ו ועוד י"ב והנה הרי"ו הם ג"פ ע"ב הנו' והי"ו הם י"ב אותיות שבמילוי אדני' במילואו כזה אלק דלת נון יוד. והנה הרי"ו הזה נמשך במל' הנק' אדני'

אתה עתה לריך לכוין כי אחר שכבר נמשך בה בחי' דעת ק"ל ברוך עדיין בסוד נקוד' אנו לריבין לתת בה כח לעשות פכ"י שלם אח"כ והנה אין הפכ"י נעשה אלא ע"י האותיות כנודע ולכן תכוין בכריע' הראש אשר במלת אתה להוריד לה כ"ו אותיות שהם כ"ב דא"ב וה' היותות של מנלפ"ך מן היסוד דו"ה כנודע כי כל האותיות הם ביסוד הנק' ברוך בסוד גילה ושמת' כך הנה ענין מלת אתה א"ת ה' כי א"ת הם כ"ב אהונו שיש מן א' עד תי"ו בא"ב ואות ה' הם ה' אותיות מנלפ"ך היותות וענין הרי"ו שיש עתה הם ג"פ רי"ו כמ"ס. האל' הוא כי תכוין כי אתה הוא בנ"י ת"ו כמנין רי"ו לפ"ך והענין הוא כי כונתו הוא להמתיק את המנלפ"ך של המל' ע"י הורדת זה המנלפ"ך הרמזו בה' של אתה כנ"ו ואמנם ב' הגבוה הנרמזות ב' אותיות מ"ן שבמנלפ"ך דמל' כבר נחמתקו במלת ופי יגיד שתהלק כנ"ל בתפלת שחרית דחול כי פ' הוא בנ"י מ"ן ולכן אל"ל עתה להמתיק ולבסס אלא ג' גבו לפ"ך. והנה בארנו כי אתה הוא בחי' רי"ו לפ"ך והנה הרי"ו הם בחי' הכ"ב אהונו הנרמזים בא"ת מן אתה והלפ"ך הם רמזים א' של אתה. וענין היות הכ"ב אהונו בחי' רי"ו הוא באופן זה כי הנה כל אות מהכ"ב אהונו כלולה מ"ס והם עשר פעמים כ"ב הם רי"ך ולהיות כי מספר רי"ך הוא ענין רכות ורחמים ולא קושי הדין לכן לריך לסלק מהם ד' אותיות וישאר רי"ו שהוא כמנין גבו' והד' אותיות האלו שנסבר הם ד' אותיות גיכ"ק השרשין בלבד פ"י כי כבר נח"ל כי כל אות כלולה מ"ס והנה הם מ' אותיות ג) ואין אנו מסירין רק ד' אותיות גיכ"ק השרשיות בלבד ועשם למה אנו מסירים ד' אותיות אלו ולא אחרות וגם אין אלו הם רי"ך ורחמים יותר מן האחרים הענין הוא זה כי הנה כ"ב אותיות נמשכות מן חמש מולאות הפה כנודע והנה הם גולרים מן חבור הדין והגרון שהם בחי' חו"ב והנה אותיות גיכ"ק הם אותיות המיך שהם חכמה ומשם נתפשטו כל שאר האותיות ויחטנו בגרון שהוא ביל' ולפי שחכמ' הוא רחמים גמורים אין להכניס אותיות שהם גיכ"ק במנין לפי שיתבטלו הדין לגמרי ואין כונתו לבטלם אלא להמתיקם ולבססם בלבד. ואמנם ענין אותיות לפ"ך א"ס תחבר עמהם הוויה אחת פשוטה העולה בנ"י כ"ו יה' הכל רי"ו אחד באות ה' של אתה. אמנם שני רי"ו הנזכר הם רמזים בשתי אותיות א"ת של אתה בבחי' לידע ופכה הם ב' רי"ו אחד באות א' של אתה בבחי' לידע ופכה הם ב' רי"ו אחד ב' ריש, גם ת' היא לידע רי"ו כזה ת' הרי הם ב' רי"ו הא' הוא כנגד כ"ב אותיות א"ב והוא' כנגד אותיות לפ"ך. והרי"ו הנ' הוא בהחברות הכ"ב אהונו וה' אותיות מנלפ"ך בחיבור א' ולכן לריך ליייר מלת אתה בליייר אחיה כזה האופן א"ה של אתה הם א"ה של אהי"ה אבל אות ת' של אתה לידע הוא רי"ו כנ"ל והנה הרי' והואו של ה"ה הנו' הם לידע ק"ך והיא ה' א' ועם אות יוד של התי"ו שבסופה הרי י"ה של אחיה

הגרות ובירורים : סוף עשה וכולם מתלבשים זה נחוך זה באופן זה כל כתיבם דל פרטי פרטיות דליליות המתפשטין כל חורך אכ"ס מתלבשים זה נחוך זה יכן ספירת החכמה כיואל באופן דהעשר ספירות מתפשטים לפניהם פשמים אכ"ס דעת ושלי מלבי' אכ"ס דהקמה ושלי אכ"ס דכניה ושלי אכ"ס דחסד ושלי אכ"ס דנתיבה וכיו"ל בכל השאר והנה באלו הדינים דר"ה עד יוה"כ עסקנו באכ"ס דנתיבה והנה כן ברה' שהיא כפרתו הילל ממש ככל פשטיו לריך לכוין כל כוונת ומירות ויולר שהוא חיון אכ"ס דנתיבה ר"ל ביות דנתיבה דו"ה דו"ה דישפ"ח אשנם כל תפלות הוא כפרותו נתיבה אכ"ס דמלבי'] וקד' פ"א ע"א וע"ב : א) עיין אחת ליעקב דק"ג ע"א שאלי י"ב : ב) עיין נה"ש ד' פ"ב ע"א [הקמה וז' בענין עמודיה דתפלת שחרית דר"ה כתב הרב זלה"ה שהיא כלפ"ר תפלת שחרית דחול ממש ואין ביניהם הפרש כלל אלא בחי' הרי"ו לצד וע"א גדול כי נראה שהפרש גדול ביניהם שחיל הנוקבא עולה בכריות וברכה אינו עולה אלא בוקפית. והם עולה בוקפיות עד החזה והבא עד הכתר] ועיין חו"מ דקס"ב פ"ב ד"ה הנה כחצו ודקמ"ה פ"ב ד"ה והנה היה אומר : ג) כפס"ת הטעם והם בני' מ' :

הגרות ובירורים : סוף עשה וכולם מתלבשים זה נחוך זה באופן זה כל כתיבם דל פרטי פרטיות דליליות המתפשטין כל חורך אכ"ס מתלבשים זה נחוך זה יכן ספירת החכמה כיואל באופן דהעשר ספירות מתפשטים לפניהם פשמים אכ"ס דעת ושלי מלבי' אכ"ס דהקמה ושלי אכ"ס דכניה ושלי אכ"ס דחסד ושלי אכ"ס דנתיבה וכיו"ל בכל השאר והנה באלו הדינים דר"ה עד יוה"כ עסקנו באכ"ס דנתיבה והנה כן ברה' שהיא כפרתו הילל ממש ככל פשטיו לריך לכוין כל כוונת ומירות ויולר שהוא חיון אכ"ס דנתיבה ר"ל ביות דנתיבה דו"ה דו"ה דישפ"ח אשנם כל תפלות הוא כפרותו נתיבה אכ"ס דמלבי'] וקד' פ"א ע"א וע"ב : א) עיין אחת ליעקב דק"ג ע"א שאלי י"ב : ב) עיין נה"ש ד' פ"ב ע"א [הקמה וז' בענין עמודיה דתפלת שחרית דר"ה כתב הרב זלה"ה שהיא כלפ"ר תפלת שחרית דחול ממש ואין ביניהם הפרש כלל אלא בחי' הרי"ו לצד וע"א גדול כי נראה שהפרש גדול ביניהם שחיל הנוקבא עולה בכריות וברכה אינו עולה אלא בוקפית. והם עולה בוקפיות עד החזה והבא עד הכתר] ועיין חו"מ דקס"ב פ"ב ד"ה הנה כחצו ודקמ"ה פ"ב ד"ה והנה היה אומר : ג) כפס"ת הטעם והם בני' מ' :

בגבורות ז"א וכו', אמנם חסד ראשון שבה"ח נחלק לו' בחי', לז' ספירות, ומתפשט בחסדים דכולם, וחסד השני מתפשט בגבורות דכולם, יעו"ש.

שם, דחסד, נ"ב, שלה.

שם, במזמור יחננו, נ"ב, ובמזמור, מלת יחננו.

דף פ"ט ע"ב, מ"ז ל"ז, נ"ב, נלע"ד דרך אפשר עפ"י מ"ש בכונת מאה ברכות, ששני ש"ת המגולים, הם ל"ז, מילוי דס"ג, ועיין שער כ"ה בכללי החו"ג, כלל י"ד, מ"ז ל"ז הם בש"ת ונה"י המגולים שעולה או"ח שלהם לחו"ב שהם י"ה דע"ב ודס"ג דמוחין דמצד או"א ומגלים הארתם ע"י בקיעת יסוד דאימא, וגם חו"ב עולה או"ח שלהם עד כתר דז"א, וממשיכין אותו לראש ז"א.

דף צ' ע"ג, עסוקין בתשמיש, נ"ב, נלע"ד לישב, המאמר הזה איירי בזיווג לעשותה כלי, והמאמרים הנ"ל, בזיווג להולדה, ולא פליגי, וא"ש את"מ, הרב נתנאל חבובה ז"ל.

דף צ"א ע"ב, עתה ודי בזה, נ"ב, ועתה די בזה.

שם, והז"א לבדו, נ"ב, נ"ל שזה היחוד דאו"א הנעשה בקונה הכל כמ"ש מוהר"ח ז"ל בדרוש ב' דעמידה, בתיבת קונה הכל. השד"ה.

שם, עד יום שמיני עצרת, נ"ב, עיין ע"ח של"ז פ"ב, ועיין תו"ח דף קכ"ג ע"א, שכתב שכאן מדבר בזו"ן דסדר הזמנים.

שם ע"ג, המאמר, נ"ב, עיין זוהר הרקיע, דף קפ"ו ע"א, מה שפירש.

דף צ"ב ע"א, ואינו, נ"ב, ואינה.

שם, ואז ננסר, נ"ב, עיין שער הפסוקים פרשת וישלח, וע"ח של"ה פ"ה, ושער ההקדמות דף נ"א סע"ג, וצריך ישוב.

שם ע"ב, דמתגלפין, נ"ב, עיין נה"ש דף ל' ע"ג [ל"ח ע"ד, סד"ה דע כי הנוק"ן ז"ל, ויעקב ורחל הננסרים ברה"ו וכו', עם כל ביע, הנקרא יעקב, בערך כללות א"ק כנדע.

שם, כל אחד מהם נקרא ראש, נ"ב, ר"ל שא"ק נקרא ז"א, והנוק"ן היא כללות האצילות עם ביע, ונקראת ע"ש אריך, א"כ יהיה הכתר והחכמה דנוקבא הננסרים ביום א' וב' דר"ה, הם גולגלתא ומוחא סתימאה דא"א. מו"ר השד"ה יצ"ו.

שם, ביום הג', נ"ב, מסכת ר"ה דף ח"י [ע"ב].

שם, בו ביום, נ"ב, מסכת ר"ה דף י"ט ע"א.

דף צ"ג ע"א, של הזכר, נ"ב, עיין לעיל דף צ' ע"ד שורה מ"ו.

שם ע"ב, ומעלה בנינה ובמוחין, נ"ב, כפי מ"ש הרב בדרוש הדעת, הובא בנה"ש דף ל"ג ע"ד [מ"ב ע"ג] וז"ל, אח"כ תלת פירקין תתאין דחג"ת הראשונים, נעשו תלת כלים לתרין עיטרין דעת תחתון, ואלו נקראים חג"ת של הנשמה, אלא שהם כלי מוח הג', הכלול מחו"ג, מו"ר השד"ה יצ"ו.

שם, בספירת הגבורה, נ"ב, פ"י בכלים אמצעים.

שם, דגבורה שבה, נ"ב, ר"ל בפנימיות, אבל בחיצו' הגבורה שלה כמו ביום א'.

שם, ההוד דאימא, נ"ב, ההוד נעשה גבורה, ובחזרה הגבורה שנעשית בינה.

שם, ועדין אף, נ"ב, (אף) [בסוגרין].

שם ע"ג, בתפילת שחרית, נ"ב, נה"ש דף כ"ט ע"ג ועיין שם רע"ד [ל"ז ע"ג-ד].

שם, נקדים לה, נ"ב, נקדים לך.

שם, שם אדנ"י, עיין ע"ח שער ל"ה סוף פ"א, ונלע"ד לפי שנקודה באצ"י, היא פרצוף שלם בבריאה, לפיכך נקראת כשהיא בהיכל ק"ק דבריאה, בשם אדנ"י, ודוק. מו"ר השד"ה יצ"ו, ועיין לקמן רע"ד, אח"ז ראיתי בספר הכונות כ"ז דף צ"ה שכן כתב שם הרב בפירושו.

ראשון נכנסין גדי ראשון דאבא. אבל לפי מ"ש מו"ר הק' הרש"ש זיע"א בהקדמתו על סדר ה... שג"ר דאו"א נק' אבא, וו"ק דשניהם נקר' אימא, יבא על נכון, ודומה לזה ג"כ כתב בנה"ש דף כ"א [כ"ז ע"ב] בתיבת שמע עי"ש, א"כ מה שנכנס בליל א' ג"ר דג"ר דישסו"ת, ובליל שני ג"ר דו"ק דישסו"ת. [לצערנו לא יוכלנו לקרוא המשך ההג"ה מפאת היותה קרועה, ומטושטשת ביותר. ניעיין באור הלבנה דף רל"ו ע"ב רל"ז ע"א מ"ש שם. ובהשמטות לעלי נהר דף ד' ע"ב ד"ה א"ה ע"י לקמן. וכן בשערי רחמים ח"ב שאלה רס"ו דף ס"א סע"ג].
דף פ"ה ע"א, באופן זה, נ"ב, כי זה החסד הא' הוא נכנס כסדר מעילא לתתא, לכן ביום ששי, נכנס בחי' היסוד.

שם ע"ב, אשם, נ"ב, אשם הגדולה.

שם, בומ"ף, נ"ב, ע"ח ש' טנת"א כתב טעם אחר, יעוין שם.

שם ע"ג, שורה ט"ו בחינת החסדים, נ"ב, נלע"ד כי ע"י ספי' העומר יורד אור מקיף, ומנחת שעורים, נמשך אור פנימי, מו"ר השד"ה יצ"ו.

שם רע"ד, (שהם סוד ה' חסד, וה' גבור), נ"ב, [תיבות אלו בסוגרין].

שם, ה' דמים, נ"ב, שהם ה"ח, וה' גבורות, עם לבושיהם.

שם, זולתי, נ"ב, ר"ל אעפ"י שהובאו חמישים שערי בינה, בספר יצירה בהקדמה להראב"ד ז"ל, עכ"ז, השמות הרמזים בכל שער ושער, לא קבל כי אם ה' אוו', אבל שאר השערים, השמות בכל שער ושער, לא קבל.

דף פ"ז ע"א, הוא דאימ', נ"ב, חכמה דאימא, עיין בדב"ש דף א' ע"א [שאלה ג].

שם, באותו ענין, עיין בדרושי תפילין דרוש ו' [דף י"א סע"א] שכתב שהבטחון הוא [גדלות ראשון] באבא, שהוא תפי' ר"ת ונלע"ד כמ"ש מו"ר הרש"ש זלה"ה בנה"ש דף י"ג ע"ג [י"ז ע"ד] שו"ק דג"ר, כג"ר דו"ק. גם אפשר כפי מ"ש במבו"ש שער ה' ח"ב סוף פ"ז [דף נ' רע"א] שכתב וז"ל, שו"ק דגדלות נכנסים יחד עם ל"מ דקטנות ע"ש, גם אנהנו יכולים לומר שהארת מוחין דקטנות שני דאימא נכנסים יחד עם גדלות ראשון דיש"ס שהוא חכמות של שניהם ודו"ק מפי מורי השד"ה יצ"ו.

שם, בגוב"י אות א', ביסוד, נ"ב, ויסוד.

שם, חסד, תחות, נ"ב, צ"ל, דהוד.

שם, ולא עוד דאדרבא, נ"ב, ולא עוד אלא דאדרבא.

שם, אות ג', לדבר, נ"ב, שער מאמרי רשב"י ז"ל, הוא בחינת היסוד של זיווג הא', כמ"ש בשער הגילגולים הקדמה כו' דף כ"ו ע"ב.

שם, אות ד', דף נ"ט, נ"ב, והחדש, דף כ"ה [ל"ג ע"א].

שם ע"ג, ב' והוא, נ"ב, ב' והקטנות הא' הוא ה' וכו'.

שם, הלל, נ"ב, ברך והלל.

שם, גי' ע"ד, נ"ב, עם הכולל.

שם ע"ד, ליל א', נ"ב, אבל מו"ר הרש"ש זלה"ה סידר, שבוע א',

נכנס חסד הא', לחח"ן דחג"ת, דחג"ת נהי"ם, שבוע שני, נכנס חסד שני, בבג"ה דחג"ת, דחג"ת נהי"ם, שבוע שלישי, בדת"י דחג"ת, דחג"ת נהי"ם, ר"ל תפארת דחג"ת נהי"ם, שבוע רביעי, חסד הרביעי, נכנס לחח"ן דנה"י, דחג"ת, [נהי"ם]. ר"ל נצחים דחג"ת נהי"ם. שבוע חמישי, נכנס חסד חמישי, לבג"ה דנה"י, דחג"ת נהי"ם, שבוע ששי, חסד ששי, הוא כללות ו' חסדים, נכנס בדת"י דנה"י, דחג"ת נהי"ם, שבוע ז', חסד שביעי נכנס במלכיות.... עד"ז בנוקבא, שנכנסים בה, הו' גבורות בחג"ת נהי"ם שלה, בשבעה שבועות, וזה יבוא כמ"ש רבינו לעיל. וגם בדרוש יו"ד דף פ"ב ע"א, וכן מבואר היטב בע"ח שער כ"ה דרוש ב' בכללים של חו"ג כלל ח', וכתב שם, שאין לומר שכל בחי' החסד שבה"ח נכנס בחסד ז"א, וכל בחי' גבורות החסדים נכנס

רז) ש' כתב הרב צדוק ג' דר"ה די ל"ב ע"א ד"ה וציוס צ' דר"ה וכו' ומה טעם תקיעת שופר גם ציוס צ' דר"ה אבל הענין הוא כי אעפ"י שז"א נתעורר והקיץ משנתו ציוס א' ע"י תקיעת השופר עכ"ל כיון שלא ננסר מוח החכמה שבה רק הכתר שבה בלבד כנ"ל לכן עדיין אין זה התעוררות גמור ועדיין חוזר וישן עד יום הצי שננסרה החכמה שבה כנ"ל וירדו שם הגבורות דחכמה שבו וכיון שירדו שם הגבורות דחכמה שבו אז חוזרים לתקיע שופר ציוס צ' ומתעוררים המוחין וא"ל ז"א לחזור ולישן עוד עכ"ל ה"א אלה היא מה תלוי נסירת מוח חכמה שבה לשנת ז"א כבר מיוס א' ננסרו כחצ"ד חג"ת דז"א ונתנו כל הגבורות בכתר דרחל וציוס צ' מכתר שלה לחכמה שלה וגם פרק עליון דנ"ל דז"א ולמה הוא ישן עוד וכי בשביל שלא ירדו הגבורות בחכמה שבה הוא לריך לישן ל"ל ה' יע"א :

ת' הלשון של שה"כ הוא קשה להבין נוטה לכאן ולכאן מה שכתב והקיץ משנתו ציוס א' ע"י תקיעת שופר מוצן כבר הקיץ ומה שכתב אין זה התעוררות גמור ועדיין חוזר וישן עד יום הצי שננסרה החכמה שבה מוצן עדיין לא הקיץ כהוגן עד יום צ' לזה תירץ ר' שאל דווקא הי"ו מה שנתקן ציוס א' בתקיעות אהי דפנים אבל פנים דפנים עדיין לא נתקן עד יום צ' עולה למ"ן אהי דפנים ומציא פנים דפנים ולפי שעדיין לא נתקן צחינת יום א' נקרא ישן וגם ע"י שעולה למ"ן נקרא ישן וגם יום א' הנוקי מקבלת מאימא אבל יום צ' הנוקי אינה מקבלת אלא מז"א ויום א' ננסר מספירה לספירה ויום צ' מפרק לפרק ולא יחיה התעוררות גמור עד שינסר כתר וחכמה דנוקי כנ"ל בשב"כ אחר שננסר כתר וחכמה דנוקי אין לריך ז"א ליבן עוה בקלור מה שננסר ציוס א' נקרא הקיץ על אותה צחינה ומה שנשאר תקונו ליום צ' נקרא ישן לאותה צחינה ולא הקיץ לגמרי עד שיגמר נסירת אהי ופנים דפנים דיום א' וגם יום צ' וזה מהרי שד"ה :

וכן תירץ כרי שמן שאון ח"ג דף ק"ך ע"א וז"ל ע"י שעולה למ"ן צחי אהי דפנים הנמשכים ציוס א' ע"י השופר ללורך פנים דפנים וכו' נמלא דגם צחי זו וצחי אהי דפנים דפנימיות ז"א ישן ציוס צ' עיין שם באורכי ה' יע"א :

רז) ש' כתב הרב צב"כ דרוש ר' דר"ה די ל"ד ע"א ד"ה ועתה לריך לבאר איך נרמזים ה"פ ר"ו הנז' בהי שמות הו"ה אדנות הנז' הנה מקום בא' שהוא המלכות שתחת היסוד דז"א יש שם הויה אדנות שהיא צג"י ל"א גם יש בה שם אדנות צריצוע וכו' אח"כ עולה ציסוד וכו' ה"א אלה היא שם אדנות הוא צבריאה לא צאלילות צאלילות ה' אחרונה נקראת לא אדנות ואיך עתה צאלילות אומר יש בה שם אדנות צריצוע ל"ל ה' יע"א :

ת' עיין ע"ה שער ל"ה סוף פי א' שכתב וז"ל נמלא כי המלכות צקטנותא נקראת ה' תתאה והיא עפולה אל השם הויה וכאשר נשלמת עמו פצ"פ יש לה שם אחר צפ"ע אדנות או אלקים כפי הזמנים וכו' נמלא טעם מה שקרינו אדנות צבריאה וכו' אחרונה צאלילות יען צאלילות שהיא נקודה קורים אות ה' אחרונה וצבריאה שהיא פרלוף שלם קורים אותה אדנות אבל לעולם כל מקום שהיא פרלוף שלם נקראת אדנות וכל זמן עדיין נקודה נקראת ה' אחרונה מרי שד"ה :

❁ תורת חכם ❁

א"כ זה האבא שמעשיך בעוהין לחג"ת דז"א אינו בחי' האבא שהמשיך בעוהין לחג"ת דז"א שזו בחי' האבא המעשיך עוהין לחג"ת דז"א הוא בחי' הע"ה דמ"ה והע"ה דצ"ן לחג"ת דז"א זהו בחי' אבא בעי' החני' דז"א . עוד כי שם כי החקדים לאבא הם מניעים עד עשרת היסוד לאבא וגודע כי עד שם יש ב' עורות מלבישים את היסוד אבל בעקום העטרה כבר נכרת ונחלק עור א' ע"י הפריעה ולא נשאר רק עפר א' בלבד לכך יולאים לחוץ וכו' מכאן אנו לומדים שכל המצו' פועלים בכל הפר' שהרי ע"י פריעה של הקטן נעשה בחי' פריעה גם באבא וז"ל וע"י וא"י כי אפי' נפש דנפש מלכשה כל העו' :

והנה חוזרת לאה צאל עליון פנ"פ עם ז"א נראה שהוא כדי להזדווג עם ז"א כדי לחקן פר' יעקב ורחל והוא בחי' פניו לחורובבאהבה חוזרת פנ"פ שהוא חו"מ דפניו והנה בפי' כ' לבוין יו"ד פעמים ה"א וז"ו פעמים ה"א ומ"ה ז"ל כחצ ה"א פעמים וז"ו והטעם כמ"ס בשכ"ה ה"ל האדם הוא בחי' הוי"ה דאמ"ן הוא ז"א אשר בחוכו מוחין לאבא והם בחי' יו"ד ומוחין דחי' והם בחי' היא והנה בחי' מכה נה"י לאבא בנה"י דחי' הרי יו"ד פעמים ה"א ח"כ מכה נה"י דחי' צו"א והרי היא פעמים וז"ו ואח"כ יולאים האורות מז"א ללאה שהיא ה"א תחאה וז"ו פעמים ה"א עכ"ל לכך כחצ מו"ה ז"ל ה"א פעמים וז"ו שהוא הכאה חי' צו"א שזהו הסדר בחי' חי' לז"א ואח"כ ז"א ללאה ולא הוזכר וז"ו פעמים ה"א בכלן סלכך חזרה פנ"פ להזדווג עמו לחקן יעקב ורחל זה שכינונו להחזירה פנ"פ זהו ההכאה כי כל הכאה הוא זווג וכורדת הט' כמ"ס בשו"ג ש"א פיו"ש ע"ש וכיון שאנו מכוונים לזיווג פני' ביקוד חיבור הוי"ה ודג"ל למה נכוין ההכאה שהוא יותר דבר נעלם ובפ"ה שכתב שקוד הכאה יו"ד פ' ה"א הוא חכמה דז"א עם בינה דז"א הכל חי' שחכמה דז"א הוא בחי' המוחין לאבא ובינה דז"א הוא מוחין ובינה דז"א כמ"ס בדרוש הדעה ע"ס

ואגב נכחז מ"ש בפי' מאמרי רשב"י בפי' המאמר הנלנים נראו בדרך חל"ונ' טיפות לא שהם הנ' מוחין וחתכברים בח"ת בסוד חוט השדרה עכ"ל זה הח"ת שהזכיר הוא בחי' ו"ק דז"א הנק' בשם ח"ת כמ"ס בפ"ה בחי' ברוך וכן בש' הן פ"ו הנה ענין החשמל הוא ח"ת כי נודע כי ענין החשמל הוא לבוש של הבינה והוא מבחי' ו"ק ח"ת שלה כי בודחי מו"ק שלה נעשה לבוש אל זו"ן שהם נ"כ בחי' ו"ק ע"ש א"כ אנו לומדים שחוט השדרה ר"ל ו"ק של כל בחי'

והנה בפ"ה בחי' ברוך כחצ ויכרע כל גופו שהוא ח"ת לגבי מל' העומדת בצרי' ובדרור"ה כחצ לגבי ה' שהיא המל' שחתח היסוד לתת לה כח שחעלה את המל' שהיא בצרי' הנק' הדג"ל הרי שזו ה"ה שאנו מורידין אות' ו' לגבה היא שורש הנ' של המל' אותה הנק' ה' תחאה לא אותה דברי' שהיא שורש הדי' של המל' הנק' הדג"ל היא שכלן בדרוש העמידה לחול כונת הרב ז"ל שבערך המל' שחתח חג"ת דז"א שהיא השורש הדי' של המלכות זו דמל' שחתח היסוד נק' בערכה שהיא עומדת בצרי' שחתח מל' נק' צע' העליון שהיא עומדת בקיום האל"י לכך זו המל' של החג"ת נה' שהיא עומדת בקיום האל"י והנה נודע כי כל בחי' כלול מכלס א"כ זו המל' שחתח היסוד שהיא בחי' ה' היא בחי' מל' דחכמה דחכמה דז"א ופי' הדג"ל שהיא בצרי' היא השורש

- "בנין שלם" (בנין העיקרי) מורכב מג' שלבים:
 1. בנין אחור (בנין קטן).
 2. בנין פנים (בנין גדול).
 3. יחוד.

מערכת זו מתפרסת ל 4 ימים.
 בכל יום מתחילים מערכת חדשה.
 בכל יום עובדים בכל ארבעת המערכות במקביל (כל מערכת ביום שלו):
 יום א': הכנה לפני הבנין העיקרי (קרבות - זמירות - יוצר).
 יום ב': בנין אחור (שמע עד למען שמו).
 יום ג': בנין פנים (באהבה...)
 יום ד': יחוד (ויעבור).

מבנה של מערכת אחת
 (התקדמות במערכת, לפי הימים)

יום	יום א' הכנה לבנין	ליל ב'	יום ב' בנין אחור	ליל ג'	יום ג' בנין פנים	ליל ד'	יום ד' יחוד
שלב	עליה ובנין 2-3-4, 6-7-8	ירידה לבי"ע 2-3-4, 6-7-8	עליה וכניסה ל- 1 וחצי 5 (אחור)	(אין ירידה)	עליה וכניסה ל- 1 וחצי 5 (פנים)	ירידה לבי"ע 1 וחצי 5	עליה וכניסה (חזרה) ל- 1 וחצי 5
עבודה עיקרית			בירורים (רפ"ח דאח') ובנין אחור	נסירה (באצילות)	בירורים (רפ"ח דפנים) ובנין פנים		יחוד
תיבות	קרבות / זמירות / יוצר (היכלות)	--	אחד עד למען שמו (הכנה ובנין)	ק"ש עה"מ	באהבה עד שים שלום (הכנה ובנין)	--	ויעבור
כניסה לאצ"י	תיבת ברוך (ל 2-3-4)		תיבת ברוך (הנוק') (ל 1 וחצי 5)		תיבת באהבה (ל 1 וחצי 5)		תיבת ברוך (הנוק') (ל 1 וחצי 5)

הבחינות העולות לאצ"י בתיבת ברוך: היכלות של יום א' (2-3-4), הנוק' של יום ב' (אחור), הנוק' של יום ד' (יחוד).

העבודה בכל יום (תקציר המערכות)

מבט מהיום לאחור, לדעת באיזה בחינה עובדים במקביל, בכל אחת מ 4 מערכות

היום (היום)	(לפני יום)	(לפני יומיים)	(לפני 3 ימים)
היום (כל יום)	תמול (א)	תמול שלשום	בדברי הרב*: (אינו נחשב)
יום א' הכנה לבנין (2-3-4) מערכת א'	יום א' הכנה לבנין (2-3-4) מערכת א'	יום א' הכנה לבנין (2-3-4) מערכת א'	
יום ב' בניסה ל- 1 (אחור) מערכת ב'	יום א' הכנה לבנין (2-3-4) מערכת א'	יום א' הכנה לבנין (2-3-4) מערכת א'	
יום ג' כניסה ל- 1 (פנים) מערכת ג'	יום ב' בניסה ל- 1 (אחור) מערכת ב'	יום א' הכנה לבנין (2-3-4) מערכת א'	
יום ד' חזרה ל- 1 (יחוד) מערכת ד'	יום ג' כניסה ל- 1 (פנים) מערכת ג'	יום ב' בניסה ל- 1 (אחור) מערכת ב'	יום א' הכנה לבנין (2-3-4) מערכת א'

* בדברי הרב, יום א' של כל מערכת מתיחס לבנין האחור (שהוא באמיתות יום ב'). יום א' האמיתי, שהוא יום ההכנה (2-3-4), אינו נחשב.

היה ר"ל קדיש ג) ע"ד שתקנו לומר קדיש בין עולם ועולם ושם נבט' באורך טעמו של דבר. וקיוור של דבר הוא כי בכל עולם ועולם המלכות ש"ע העליון מהלבשת החלק העשירי התחתון שבה שהיא המל' של המל' בכתר שבועולם שלמטה ממנו אבל המלכו' שבועול' האל' כל ה"ם שבה כולם יורדים ומתלבשים בכסא הכבוד שהוא בראש הבריאה בהיכל קה"ק שבה ואין לך סמיכות גדולה מזה. ולכן אין ל"ל כאן קדיש כדי להעלות את הבריאה בעולם האל' כי הרי היא נקשרת עם המל' דאצילות לגמרי וז"ס סמיכות גאולה לתפלה שהיא עולם הבריאה במלכות דאל' :

ועתה נבאר דרושי העמידה בע"ה

דרוש א' (ד) וכבאר ענין אדני שפתי תפתח בו' שתקנו לומר בתחילת העמידה ולכאורה היה נראה שהוא הפסק גדול בין גאולה לתפלה והנה רז"ל במס' ברכות הרגישו בקושיא זו ותירלו דכתפלה אריכתא דמיא. וביאור הענין הוא במה שקבתיו לעיל כי בתהלות לאל עליון גואלם אז התחילו יעקב ולאח ורחל לעלות אל היכל קה"ק שבבריאה מן היכל הרלון ושם חזרו פב"פ והנה פסוק זה של אדני שפתי תפתח הוא כנגד היכל קה"ק שבבריאה ממש כי הנה סוד שם אדני הוא כאן בבריאה כמ"ש אללינו בשער שמות הספירות וכו' בהקדמת ס' התיקונים כי שם אדני הוא בבריאה משום דתמן לאו איהו וכינויה חד כו'. והנה מוכרח הוא שבתחיל' יעלו אל היכל קה"ק דבריאה כדי שח"כ ממש יעלו אל האל' ולכן תקנו פסוק זה כאן. אמנם ביאור דברי רז"ל שאמרו דכתפלה אריכתא דמיא יזבן עם מה שנבאר במלת ברוך דברכת אבות ששם יבאחר כי הוא סוד היכל ק"ק דבריאה דרענן הוא ברוך ברבויא דברכאן וביאורו הוא במ"ש במקום אחר כי ע"י עליון העולמות והתכללותם זכ"ו חזרין ג"ר דעש"ו ונעשין ממש בחינת יצירה וכן ג"ר דל"ו נעשים בריאה ממש. וכן עתה הג"ר שבהיכל ק"ק דבריאה הם נכללים עם המל' דאל' הנקרא תפלה ונעשית חיבור א' ועולים יחד אל עולם האצילות וגמלא כי היכל קה"ק דבריאה שהוא בחי' פסוק ה' שפתי תפתח כניל הנה כתפל' אריכת' דמיא שהוא המל' דאל' הנקרא תפלה וכאלו נתארכה ונגדלה יותר ע"י התחברות היכל קה"ק דבריאה עמה ונעשו הכל בחי' אצילות וזהו אומרים ז"ל כתפלה אריכתא דמיא. ואמנם תכנין שעדיין בפ' זה אנו בעולם הבריאה כניל. והנה אדני היא המל' א) ושפתי הם הנגח והוד הנפתחים ע"י הסימ' הנרמז במלת תפתח וע"י פתיחת השפתיים אלו משפיעים בעולם הבריאה ב) ולאו ופי שהיא המל' הנקרא פה סגיד ותמשוך תהלך מן האצילות לבריאה וע"י תוכל הבר' לעלות אל עולם האצילות :

דרוש ב' בצרכת אבות דע כי מורי יז"ל ביאר לי כמה כוונה בענין התפלה והעמידה הוא של שחרית דימי החול ועלה ברזוני לכתוב עתה הכונה היומר ארוכה מכולם ואבאר ס' תפלת השחר בלחש ובחזרה עם כוונה ברכת כהנים ואח"כ אשיבה יד לבשר פרטי כוונה רבות קצרות ביחד ואח"כ אחזור לכתוב ממש ואילך מן כוונה נפילת אפים עד סיום התפלה כולה וכוונה עליון לשבח בע"ה וזו היא הכונה הארוכה :

דע כי המלכות הנקרא נוק' דו"א יש בה י"ם וזלילה שאז הוא זמן שליטת החינוכים היא מתמעטת ויורדת למטה בעולם הבריאה כמבואר אללינו בסדר שכיבת הלילה. והענין הוא כי ספי' הכתר אשר בה היא בלבד נשארת למעלה תמיד בעולם האציל' כמבואר אללינו בענין תש"ו מה עניינה וע"ש ג) ולעולם ספי' הכתר שבה נשארת באציל' תמיד ואינה יורדת אלא ח"ס האחרות מן חכמה ולמטה אשר בה הנה הם יורדות זלילה אל עולם הבריאה וגמלא כי מש"ל שהנקב' עומדת עד עתה בעולם הבריאה בהיכל קה"ק ועתה עולה אל האל' אינו אלא בבחי' אלו הטי"ם תחתונות שלה אשר הם נתונים זלילה בהיכל קה"ק דבריאה ועתה עולים כל הטי"ם אלו למעלה בעולם האל' :

אמר הכותב חיים ויעאל ול"ע כי בצרכת אבות דר"ה (ו) נת' שמה שיוחד מן המלכו' בעולם הבר' אינו רק נקו' אחת בלבד וע"ש ענין ד' בחי' ושרשים של המלכו' כו' (ו) והנלע"ז בזה הוא כי אלו הטי"ם לא ירדו רק אחר שנתמעטו הם בעלמם ולא ירדו מהם רק בחי' המלכו' שבכל ספי' מהם ופי' בחי' מלכות האלו שירדו בעולם

אמנם עתה מתחיל היסוד ההוא לסבת היווה יותר ארוך משל אימא ליכנס קלם בחוך הדעת דו"א והארה הזאת נמשכת דרך קו האמצעי דו"א עד היסוד שבו ומשם מאיר אל המלכות העומדת עתה צבריא' כנ"ל וז"ש צוהר דכרין מלכא עלאה נפק לקבלא כו' כי יולא ממחילתו ויורדת הארתו אל הכלה העומדת צבריא' וע"כ יש בה יכולת לעלות ונגדו ובתחילה מכה זו ההארה חוזרת עם יעקב פב"פ למט' ומתחלה לעלות עמו אל היכל קה"ק שבצבריא' מכה ההארה הנו' וכבר ידעת כי כל תכלית הווננים אינם אלא להמשיך החו"ג שבדעת הזכר אל הנקבה ולכן א) בהראות עתה היסוד הנו' דאבא יש יכולת ביסוד דו"א להעלות אותה בסוד החו"ג אשר בו בסוד והוכן בחסד כסא כו' וגמלא כי מלכא עלאה הנו' בואר דנפק לקבלא הוא היסוד דאבא כי הוא נקי מלכא עלאה בתחילתו וז"ס תהלות לאל עליון גואלם כי תהלות הם ב' תהלות לאה ורחל וה"ם שתי הארות של ד"פ אמת הראשונים וד"פ אמת האחרונים שבארנו כי ב' הארות האלה מתחברין יחד ועולים כנגד אל עליון ופי' כי אל עליון אל הוא היסוד דבינה אשר היא הויה דס"ג שבה נרמות שם יוא"ש שהיא גימטריא א"ר כמבואר אללינו במקומות רבים :

ועליון הוא יסוד דאבא המתלבש תוך יסוד דאימא ובערך היסוד דאימא נק' עליון ומיבור אלו היסודות הנקרא אל עליון בהם תלוי סוד הגאולה וז"ס גואלם כי הוא המעלה אותם וגואל אותם מיד החינוכים אשר למטה בבי"ע שלא יתאחוזו בהם וע"כ יכולים לעלות. ועוד ע"י כל גאולה הוא ביסוד גס תכנין במלת גואלם שהוא חיבור ג"ו אל"ם ר"ל תוך אל"ם והענין הוא כי האותיות אשר תלו אותיות אלה הם ל"ף מ"ד ו' והם כני' לך שהיא המלכות שוכרה במלת תהלות הנקרא ג"כ לך וכמ"ש בפסוק האמנם אלם לך תדברון כו' כי לך הוא אותיות מלוי אל"ם וע"ש וז"ס ג"כ ברוך הוא ומבורך כו' כי תיבות ברוך הוא כנגד יסוד דאבא לפי שכל ברוך הוא ביסוד כנו' צוהר וצפרט ביסוד דאבא הנקרא ברוך מלך עלמנו ונקרא הוא לשון העלם יען כי הוא נעלם תוך היסוד דאימא אבל היסוד דו"א הוא המקבל ברכה ממנו נק' ומבורך כנ"ל כי להעלות את הכלה למעלה לר"ך להוריד הארת יסוד דאבא ביסוד דו"א ויסוד דו"א הוא המעלה אותה מן הבר' אל האל' וכנגד שני יסודות הנו' נאמר ברוך הוא ומבורך וכבר הודעתוך שרש מרע"ה שהוא ביסוד דאבא וז"ס כאן תפק משה ובני ישראל לך ענו שירה כו' כי משה הוא יסוד דאבא ובני ישראל הם כ"ה :

והנה בזה יזבן ענין סמיכות גאולה לתפלה הנו' צבריא רז"ל כי דבר זה לר"ך ביאור לפי שגודע כי כל גאולה הוא ביסוד וכל תפל' בל' וא"כ קשיא איך אפשר לומר שהגאולה שהיא ביסוד היא למטה בהיכל קה"ק אשר עתה הוא מקומו בתהלות לאל עליון כנו' והתפלה שהיא המלכות היא למעלה באציל' כי כל עמידה היא באציל' :

אמנם ביאורו יזבן עם הנז"ל כי הגאולה הזו היא למעלה באציל' ביסוד הנו' אמנם הוא מוריד הארתו למטה צבריא' אל המלכות הנק' תפלה אשר שם למטה וע"י סמיכות הוה עולה המלכות הנק' תפלה מן הבריאה אל האל' כנ"ל. והנה העליה הראשונה של המלכות הנק' תפלה היא במלת ברוך שבצרכ' אבות כמו שית'. והנה זה הברוך הוא ביסוד דו"א כמשי"ת שם והרי נתבאר היטב ענין סמיכות גאולה לתפלה ממש. ועוד כי הנה גם היכל קה"ק דבריאה נקרא ברוך ברבויא דברכאן כנו' צוהר פ' פקודי וכמשי"ת בע"ה כי נתרבה בצרכאן ע"י הברכות הנמשכות שם מן יסוד דו"א דאל' הנקרא ברוך ג"כ. ובה יובנו דברי רז"ל שאמרו כל הסומך גאולה לתפלה כו' והי' ל"ל כל הסומך תפלה לגאולה שכן הוא האמת שר"ך לסמוך ולעלות ולחבר את התפלה שהיא המלכות למעלה עם הגאול' שהוא היסוד. אמנם יזבן עם הנו' שהנה בתחילה אנו מורידין הארת היסוד הנקרא גאולה למטה אל האל' הנקרא תפלה העומד צבריא' וזהו ממש סמיכות גאולה לתפלה ואח"כ עולה התפל' למעל' עם הגאולה באציל' ואז איננו סמיכות והארה בלבד רק גאולה עלמיות ולא סמיכות לבד וכבר נת"ל בדרוש הקדיש של הודו לה' כו' ענין סמיכות גאול' לתפל' היטב ושם נתבאר כי לסיבה זו לא נתקנו לומר קדיש כאן כיון שהוא באמצע צ) הבריאה אל עולם האל' וא"כ

הגהות וביאורים : א) פ"י הארת היסוד הנזכר דאבא ביסוד דו"א יש יכולת כו' : ב) בין הבריאה ג) ז"ל קדיש : ד) דרוש זה ודרוש ב' הם בפרימיות דפנימיות ה) עיין חו"ח דל"ו פ"א ד"ה וכו' להבין : ו) ריש דרוש ו' : ז) פ"י כל אחת עולה בפסירה המתחסות אליה מ"ל דחמה שבה עם ט"ם דחמה שבה הנשארים למעלה וכן המ"ל דבינה עם הט' פסירות דבינה וכן ע"ד כל ט"ם שבה. ט"ם :

בעולם הדריאה הם נעשים נקו' קטנה כלולה מעשר כנודע ושאר
 בחי' של ט"ס נשאר דבוקות למעלה אחר באחד עם ז"א מרגליו
 עד החזה ובעלות אותה נקו' בצרכת אבות אחורי ז"א דאליות
 מתחברת מדרגה אחר מדרגה עם כל הע"ס ונעשית פרוץ שלם
 ודבר זה מוכרח להיות כך שאל"כ מה הוא המיעוט שנתמעט
 ויבדה בסוד נקו' קטנה כנודע וזה יובן ב"ש ב"מ" כ"י בחי' המלכות
 שבמלכו' בלבד היא היודעת בכל עולמות ב"ש כנל"ד חי"ס.
 וכבר נת"ל אך ע"י סדר הקצבות וחירות וספלה יולד דשחרית
 ככללים כל שאר העולמות של עשוי' ישר' בריאה זה בזה כמבואר
 במקומן עד שנמלאים עתה כולם כלולים בהיכל קה"ק דבריאה.
 וגם ההיכל הזה כלול הוא במלכות דל"ג'. והרי כל העולמות
 כולם קשורים וכללים. ובבחי' עתה ענין עליית ט"ס אלו של הנקבה
 הנקראת עתה אלליתו דרך סתם בשם מלכות דאליות וזה החלי' בע"ה:

ברוך (א) כבר נתבאר ב"ס התקונים ענין שני כריעות שר"ך
 לכרוע בכל ברכה ולזקוף שני זקופות וזה ביאורם.

(ב) הגה בכריעות התפלה באבות תחילה וסוף יש שני כריעות
 ושני זקופות בסוד מ"ש כל הכורע כרע בברוך וכל הזוקף זוקף
 בשם וסוד שני כריעות יוד לגבי הא ואו לגבי הא וסוד שני זקופו'
 הא לגבי ואו הא לגבי יוד וזה בכל אחד ואחד וכן בסוף ברכת
 הודאה אצל בתחלת ברכת הודאה און בה רק כריעה א' וזקופה
 א' כי בטולס גופא גמין לגבי ברכיון סוד ו' לגבי ה' ורישא גמין
 לגבי גופא יוד לגבי הא וזקוף ברכיון לגבי גופא סוד הא לגבי
 ואו. וגופא לגבי ירישא סוד הא לגבי יוד ואמנם בתחלת ברכת
 הודאה לא יש שם ברוך ולא הש"ס. נמלא שבכריעה זו היא
 בסוד ואו לגבי הא וריעות הזקופה הא לגבי ואו בלבד. ולפיכך לריעים אלו
 לחזור ולעשות כריעה שנית וזקופה שניה במודים דרבנן להוריד
 יוד לגבי הא ולזקוף הא לגבי יוד (ג):

הנה במלת ברוך לריך אתה לכרוע כריעה א' ואל תכרע עתה רק

גופך בלבד ובמלת אתה הכרע פ"ב ואו תכרע את ראשך
 וז"ש בתיקונים דבעי למכרע ואו לגבי הא יוד לגבי הא פ"י כי ואו
 הוא גופא יוד הוא ירישא ובמלת יהוה תזקוף שני זקופות. בתחל'
 תזקוף גופך לבד וזה ענין הא תחל' לגבי ואו וחס"כ הזקופה הב'
 הוא שתזקוף ראשך וזה ענין הא עלאה לגבי יוד והנה נמלא ב"ס'
 התיקונים שר"ך לכרוע בשם איהו ר"ל במלוי יודין ולזקוף בשם
 הויה ר"ל במלוי יודין ג"כ. ועתה נבאר צפרטות דברים אלו.
 הנה נת"ל כי בקי"ש לא נכנסו בז"א וזלתי המוחין דו"ק בלבד מד
 אימא אצל הג"ר דמוחין דמדל אימא וכל הע' מוחין רמדל אצל
 כולם נשארו למעלה בסוד אור מקיף על ראשו. והנה ע"ז זוג
 אר"א הנרמז בג' שמות ה' אלהינו ה' ב"פ שמע ישראל נכנסו
 ו"ק דמוחין ועתה לריך לעשות זוג אחר אל אר"א בצרכה זו כדי
 להכניס בו ג' המוחין הראשונים דמדל אימא ע"י תוספת הארה
 שתמשך בז"א ע"י זה הזוג הב' דאר"א ויכנסו ג"כ חס"כ כל הע'
 מוחין דמדל אצל ע"י תוספת הארה וכמשי"ת בע"ה:

נהנה הג"ר דמדל אימא הם למעלה בסוד אר"א ברישא דו"א.

וכבר ידעת ענין שם הויה אשר כוללת כל עולם האני'
 באופן זה אר"א בקו"ט של יוד אצל ביוד אימא ב"ה ראשונה ז"א'
 בואו נוקבי' בהא אחרונה וגם מלבד הויה זו עוד יש הויה אחרת
 כוללת בחי' ז"א כולו עד"י כי הכתר שלו רומז לקו"ט של יוד וחור"ב
 ל"יה ו' קלוטיו לואו והמל' נוקבא דידיה בחות הא אחרונה. וגם
 מלבד זה עוד יש הויה אחרת כוללת ספי' הת"ת לבדה של ז"א'
 כמבואר אלליתו בשער שמות הספי' וחכור היטב הקדמות אלו
 למה שנבאר עתה. גם לריך שתדע כי בחינת אימא הנכנסת
 ומתפשטת ומתלבשת תוך ז"א (ד) והמוחין דו"א מלוכשים
 בתוכה כנודע הנה בחי' אימא זו היא נקרא שם איהו במלוי יודין
 שהיא בגי' גלס המתפשט תוך ז"א בסוד אך בללס יתהלך איש והנה
 כמו שביארנו בשם הויה כי ג"ר נרמזו בשני אותיו י"ה ו"ו נרמזו
 בב' אותיו ו"ה כן הוא ממש בשם איהו כי ג' מוחין עלאין נרמזו
 בשני אותיות א"ה והמוחין דו"ק תתאין רמוזים בשני אותיו י"ה
 ונמלא שעדיין לא נכנסו ברישא דו"א אלא ב' אותיות אחרונות
 י"ה ממש איהו שם בחינת מוחין דו"ק. גם לריך שתדע ה'
 כי ז"א נעשה ע"י כ"ב אותיו האלפא ביתא כנודע. והנה הם מתחלקות

בו לג' חלוקות בני קוין שלו ז' אותיות הראשונות בקו ימיו וז'
 אותיות שניות בקו שמאליו וח' אותיות הנשארות בקו האמצעי שלו
 וכן זכר בזוהר פ' בראשית דו"ע ע"ב וזהו סדרן הצבדדו"ו בחסד
 חטיכלמ"צ בצבורה סעפ"ל קרש"ת בת"ת כך פ' מורזיל (ד) ו"ס
 לתחילת ארבעי יש אשר סודו ביארו זוהר פ' תרומה דקס"ו ע"ב
 (כ"י ש"י) עולמות אלו שריון תחות כורסוי' תחות עלמא דאל"ג כו'
 והענין הוא שהצבונה המתלבשת תוך ז"א לתת לו מוחין נקראת
 עלמא דחתי מפני שתמיד אחי וגומשך הוא שפע גו רישא דו"א
 ואלו הו"ש עולמות הם הכ"ב אותיו עומם אשר הם בצביגה וכולם
 מתחלקו ב"א. האמנם עיקרם הם למעלה בג"ר דו"א אצל
 הארתם יולאת וגלית לחוך במקום שנמזר וגלסל היסוד דאימא
 שהוא בחזה דו"א כנודע ואו משם וילך הם מתחלקין לג' קוים
 ונמלא שעיקר הארתם הם בחג"ת דו"א ו"ס בזוהר דאינון תחות
 עלמא דחתי שהוא במקום סיוס היסוד דאימא הנקרא עלמא
 דחתי שהוא בחזה דו"א. גם פירושו הוא באופן זה כי מקום אלו
 הכ"ב אותיו הם למטה ממקום מוח הצינה דו"א עלמו אשר גם
 היא נקרא עלמא דחתי. האמנם שרשם האמיתי הוא בני מוחין
 עלאין אלא שהארתם מתגלה למטה בחג"ת דו"א אצל אין ענין
 זה רק כאשר הע' מוחין כולם נכנסים בז"א אמנם עתה שעדיין
 לא נכנסו רק המוחין דו"ק נמלא כי כל הארה של אותם הכ"ב
 אותיות שבצינה הנמשכין אל ז"א הם עדיין על רישא דו"א וההארה
 שהיתה נמשכת בחג"ת דו"א היא עתה ברישא דו"א (ז) ובג"ר
 שבו מתחלקות אלו הו"ש עולמות שהם הכ"ב אטוון הגו' ועוד
 נשארים מן אלפא ביתא ה' אותיות האחרות הכפולות הנקרא מכלפ"ד:

וכבר הודעתך כי אלו ה"ס הח"ג הגו' בזהר ואלו מצדיקין
 אותם פעמים רבות. והיותם אותיות כפולות הוא לפי

שם בדעת דו"א ה' חסדים וה"ג ובהנכנס כל המוחין ברישא דו"א
 היסוד שלו הוא כולל כל הכ"ב אטוון כזכר בזוהר (ז) על פסוק וישכב
 במקום ההוא וי"ש כ"ב פירושו כי הו"ש עולמות הגו' ה"ס הכ"ב
 אטוון עלמן וכולם נטוים תוך היסוד דאימא בהיותם מלובשת
 תוך החזה דו"א ומשם יולאים הארוטיהם ומתגלים בז"א ונחלקים
 כל הכ"ב אטוון בחג"ת דו"א. וגם הב' עיטרין (ח) ניתנים הח"ג
 עלמן אל הנקבה והה"ח מתפשטים בז"ק דו"א כנודע אצל עתה
 כל החור"ג הם למעלה על רישא דו"א בסוד אר"מ כי עדיין לא
 נכנס היסוד דאימא (ט) והנה מן אותה העת שאמרנו תהלות לאל
 עליון גואלס כו' כנ"ל. אשר אז מלבא נפיק לקבלה ר"ל שאז מתחלת
 הארת הדעת בהיות למעלה להאיר דרך קו האמצעי תוך ז"א
 עד היסוד בו ומאז וילך מתחיל לבנם הארת הדעת והארת החור"ג
 תוך ז"א אצל שרשם נשאר למעלה:

ואמנם גם בהיות כל המוחין תוך ז"א היה פה (י) היסוד

דאימא מתגלה במקום רחב שהוא בחזה דו"א והיו
 האורות מתגלים הרבה מאד ומאירים מאד בנה"ג דו"א יתר מן
 הארה שיש עתה בחג"ת דו"א לפי שעתה אש"פ שנכנסו כבר וי"ק
 דמוחין בז"א ונמלא שההארה שהיתה לריות לרדת בתוך נה"ג
 דו"א ירדה עתה בחג"ת שלו עכ"ל עתה ההארה הזו היא יותר
 גרועה משעה שהיא למטה במקומה בנה"ג לסיבה הגו' כי להיות
 ההארה הזאת בנה"ג הנה היסוד דאימא היה אז בחזה דו"א והיה
 מתגלה במקום רחב גדול אצל עתה פי"ה היסוד דאימא הוא
 למעלה בכתר דו"א אשר שם הוא מקום נר ואין מקום לסבול ג'
 קוים של כח"ב ולכן ההארה המתפשטת משם אל חג"ת ג' אלמעיות
 היא מועטת מאד והרי הלענו לך כמה הלעות אשר בהם תבין
 כל מה שנבאר בביאור המלות:

ברוך (י) בכאן תכרע גופך בלבד ותטוין להוריד ו' לגבי ה'

פ"י כי הלא המלכות היא ה' תתאה והיא עתה בהיכל
 קה"ק דבריאה וזריכה לעלות ולכן אנו מכוונים להוריד ה' לגבי ה"א
 תתאה להעלות והנה זה הוא הו"ו החי' בת"ת דו"א שהוא סוד הואו
 כנייל והוא בחי' גופא דו"א ולכן גם בענין הכריע' לריך לכרוע הגוף
 לבד לא הראש וזריך להמשך בתחל' הארה מן המוחין אל הת"ת
 דו"א כדי שיוכל לרדת ולהעלות את המלכות ולכן לריך לבין להוריד
 שני אותיות י"ה האחרונות שבשם איהו אל זו הואי וחס"כ להוריד
 זו הואו לגבי"ה הא שהיא מלכות אשר בהיכל קה"ק דבריאה וכבר
 נת"ל

הגהות וביאורים: (א) פע"ה פ"ח מעשר עמידה: (ב) ה"ג להיות כי מלאכי כח"ס שמים שלם שירות כנוגות אלה בקיטור נמרז מח"י הרב הגדול המשביר
 ו"ל ראיתי להעתיקם פה וחס"כ אחרון למוקומו וז"ל הנה כו': (ג) עכ"מ כינה כוללת על הגזבר ואחרון למוקומו הראשון הנה כו': (ד) ל"ב
 עיין לקמן בענין חילוק שבת ליו"ט כי אימא המתפשטת בז"א הוא תבונה הנקרא בשם הויה דמ"ג ול"ע (סכ"ל): (ה) עיין ד"ס ד"ב ע"ב שאלה י"ה: (ו) כפע"ח
 איתא בכתר: (ז) ועיין ד"ב"ס שם: (ח) הה"ג עומם הניתנין אל הנקבה כו': (ט) ש"ש: (ט) פ' יען כי יסיד דאימא הוא בין פרוקס ראשונים דל"ה כנודע ולפי"ע
 לא נכנסו רק הפרקים האמצעים והתחתונים ושעו: (י) כפע"ח יתח מתת פה: (יא) כפע"ח איתא כי: (יב) פע"ח פ"ח מעשר העמידה: (יג)

ויכין להכיר יק"ו רמזנו בנו עסוק פשוטים
שהם הנה הנו יהודה
יוד יהודה יה רמזנו עסוק שהם תמו
ג' מילוי נע"ב ג' כ"ו יוד ה' וין ה' ה'
(יכין) להמשיך מילוי נע"ב מאבא ומחבמה לז"א
ועי' הארת יכין להמשי' לנזק מיעוד לאי' שחב"ד
לז"א הארת כ"ב ארתון

אב גר הוזה טי כל מנסע פצ
קר שת
להמשיכם לנזק שהיא אחרונה ר'
להמשי' הארת ה' מהארת יעוד לאי' שחב"ד
לז"א ליעוד לז"א

מנצפך
(עס ביעוד נעשים הויה א' יהודה
ונכרתם לרעת לנזק נעשים הויות ג' כ"ו
לעת לנזק

יהודה יהודה יהודה
יהודה יהודה יהודה

(וא"כ מתפסטים כ"ה שלה כב"ה רבוע ונעשים
ע"ב כ"ה לנזק
יהודה יהודה יהודה
לדרי' כ"ו קל ע"ב ג' ברוך " להמשיך

להמשיך כל האורות הנו לך מ"כ כ"ו שהיא
פנים למלך דכתר לז"א

יהודה
ולך מ"כ מ"ה שהיא פנים למלך דחממה הנו

יוד היא ואו היא

(ומס' ימשיכם לך אחורי המלך דחממה הנו)
שהיא מ"כ רבוע מ"ה ג' קל קרי כ"ו ומה וכו'
הם ע"ב וגם כ"ו נע"ב קל"ג ברוך "

יוד יוד היא יוד היא ואו יוד היא ואו היא
וכל האורות הנו ימשיכם לנזק רחל שהיא ר'
אחרונה דהויה העומדת בהקד' דב"י להמשיכ'
לנזק "

ועי' הארות הנו יכין להעלות הנזק רחל הנו
וכל היכולי ב"ע והם י"מ ד"ס פ"ד הבינה דב"י
לא"י שלה לא"י שלה "
ולהעלות ולהכיר מ"ל לדתי' שלה בלתי' הסרטי'
פרכו' שהם כנגד אחורי יסוד פ"ד בינה דב"י
לז"א דאטלות "

(מנחת עשה)

יכרע גופו שהוא ר' לבב'יה' להמשי' להם
שפ"ש מהמאטל עי' יוד ר"י דקס"א כ"ו
לכלול לז"ן דב"י י"א יהודה "

אצורה, יכין להמשי' מעל גבי רש"א לז"א שהיא מעל גבי חב"ד רח"ב (וה"ג דמס' דכתב דב"י רפ"ט)
לפ"י לז"א המ"ן דח"ן כ"ה לתי' גר' חב"ד דא"ה דא"ה דפ"ר ח"ב ואל"ג דפ"ר כ"ה לז"ן ומה וד"ן דז"ן
דחכ"מ דב"י דתב"י ע"ס ח"ן כ"ה לתי' דחב"ד ד"ל לנתי' המ"ן דגר' חב"ד דח"ב ואל"ג דפ"ר ח"ב ואל"ג דפ"ר ח"ב
המלגטי' כ"ה וכתובים ההויות המנוק' שהם נרתי' נרתי' דח"י דפ"ש דמס' דז"ן דמ"ב וד"ן דז"ן ונשתי'
לח"ן כ"ה לתי' ומה ואל"ה דחכ"מ דפ"ר חכ"מ דכ"ב הנו' שהיא אנת' ל' והויה דכלל פ"ר חכ"מ לז"א "

[גד:]

פָּרוּךְ יָא

להוריד * דהוי"ה ולהעלות א דאדנ"י

יכוין להמשיך (לדחות) [הארת ה]ו"ק דאחור (תבונה) דאחור (עד באהבה), דחכמה דכתר, דבינה (לחש) (או דחכמה-חזרה), דנה"י (דתבונה) [דישסו"ת], עם ו"ק דצלמי המוחין יו"ד ה"י דקס"א, עם הנרנח"י, לו"ק דאחור דאחור, דחכמה דכתר, דבינה (לחש) (או דחכמה-חזרה), דנה"י דבינה דז"א, והם אות ו דהוי"ה

(א)
אֱהִיָּהּ
יְהוָה
אֱהִיָּהּ
יְהוָה

אֱהִיָּהּ אֱהִיָּהּ
יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּהּ אֱהִיָּהּ
יְהוָה יְהוָה

(ב)
יּוֹד הִי דקס"א

יּוֹד הִי דקס"א

יּוֹד הִי דקס"א

לג' כלי חסד דז"א
א, אל, אלו, אלוה
אלוה
אלף למד

לג' כלי ת"ת דז"א
יוד הא ואו הא
י יה יהו יהוה
יהוה

לג' כלי גבורה דז"א
יה
אלף, אלף למד, אלף למד הי,
אלף למד הי יוד, אלף למד הי יוד מם
יהוה

אֱהִיָּהּ
יְהוָה

ולדחות הנה"י לנה"י
אֱהִיָּהּ אֱהִיָּהּ
יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּהּ
יְהוָה

יּוֹד הִי דקס"א

יּוֹד הִי דקס"א

יּוֹד הִי דקס"א

לג' כלי נצח דז"א
יהוה
צב צבא
צבא

לג' כלי יסוד דז"א
יאהדוניה
שין, שיין דלת, שיין דלת יוד
שיין דלת יוד

לג' כלי הוד דז"א
אזני
א צבאו צבאות
אורת

ו (יכרע גופו - ו' לגבי ה' - יר"א ח"א 589)

- א. א"ה בסידור הארוך (וביר"א ח"א 589) הנרנח"י אלו וגם כל הנרנח"י שהם בבחינת פנימיות דפנימיות כתובים שם הנרנח"י ההם בציוור חו"ב וחו"ג, ולקמן בעזה"ת יתבאר הטעם. ועיין בפתח עינים דכ"א סוע"ד מ"ש ע"ז ע"ש. (עי' מע"א עמ' קל"ד).
- ב. א"ה בקצת סידורים המוחין אלו וכן כל המוחין דז" שמוות דעסמ"ב ודקס"א קמ"ג קנ"א דד' כריעות ודד' זקיפות כולם כתובים המוחין ההם על הנרנח"י וצ"ע. (עי' מע"א עמ' קל"ה. שע"ר ח"ב ש' ק"כ).

[נה.]

ומשם לחב"ד חג"ת דאחור (תבונה) דאחור (עד באהבה), דחכמה דכתר, דבינה (לחש) (או דחכמה-חזרה), [דנה"י] דבינה דרחל, אות ה' אחרונה דהוי"ה, שורש הב' של הנוק' העומדת באחורי היסוד דז"א^(א)

אֱלֹהִים
יְהוָה

אֱלֹהִים אֱלֹהִים
יְהוָה יְהוָה

אֱלֹהִים
יְהוָה

אֱלֹהִים
יְהוָה

אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ
יְהוָהנוּ יְהוָהנוּ

אֱלֹהִים
יְהוָה

יְוָד הַי' דקס"א

יְוָד הַי' דקס"א

יְוָד הַי' דקס"א

[נוק' העומדת באחורי היסוד]

י ה ו ה

[לחבר] י"ה ד[צלמי ה] מוחין עם ו"ה שהם תו"מ

יְוָד הַי' וְהַ ג' מ"ו

[למלאות י"ה ד[צלמי ה] מוחין, עם ו"ה שהם הכלים]

יְוָד הַי' וְיָן הַי'

להמשיך מילוי דע"ב זה (מ"ו) מאבא,

ג' כלי חכמה דז"א

ו[מ"ו נוסף] מחכמה דז"א (לנוק' - שורש הב')^(*)

יְוָד הַי' וְאֵן הַא

י יֵה יְהוּ יְהוּה

יְוָד הַא וְאֵן הַא

אֲבִי הַוָּזֵחַ טִיכָל

מִנְסַע פְּצָקֵר שֵׁת

יְוָד הַא וְאֵן הַא

וע"י הארה זו, יכוין להמשיך הארת כ"ב אתון מיסוד דאימא ש[ע"ג] (ב) חב"ד דז"א, לנוק' שהיא ה' אחרונה

א. עיין בשער הכוונות בדרושי ר"ה דרוש ו' דצ"ג ע"ד.

ומאיך, שעה"ב סוע"ב, ועי' תו"ח דף צ"ו ע"ב ד"ה והנה בספר. ועי' סידור היר"א ח"א עמ' 590-589, וסידור הרב הדא"ה עמ' 304, וספר עטרת מרדכי חלק ו' עמ' צ"ה ואילך.

* עי' בא"ל ח"א דף ע"ג ע"ב, ד"ה הארת, כל ההמשכות כאן הם בגדר של "תני והדר מפרש". כל ההמשכות בפועל (לשורש הב'), הם בסוף תיבת ברוך ("יכוין להמשיך כל הארות אלו דרך...").

מנצפך [יהוה]

להמשיך הארת ה"ג מהארת יסוד דאימא
ש[ע"ג] (ב) חב"ד דז"א ליסוד דז"א

ה"ג
יהוה יהוה
יהוה יהוה

ג' כלי יסוד דז"א
יאהדונלי

שייך, שייך דלת, שייך דלת יוד
שייך דלת יוד

ג"כ כ"ו יהוה

ושם [ביסוד ז"א] נעשים [הה"ג] הוי"ה א' (א)

ומיסוד דז"א לדעת דנוק'

[נה:]

ושם מתחלקים לה' הויו"ת גי' ק"ל, דעת דנוק'

ה"ג
יהוה יהוה
יהוה יהוה
גי' ק"ל

ג"כ ע"ב יהוה יהו יהו יהוה

ע"ב לחג"ת דנוק' (ב)

(היינו שריבוע הוי"ה העולה ע"ב מתפשט בחג"ת דנוק')

(יכוין להמשיך הארת יסוד דאבא [הנקרא ברוך] המלוכש ביסוד דאימא, ליסוד דז"א [הנקרא ברוך]. ולהמשיך הארת ב' היסודות עם הארת החו"ג ליעקב ורחל, להעלותם לאחורי היסוד הכלולים (צ"ל וכלולים) עמהם כל בי"ע שהיו בבריאה)

יכוין להמשיך כל הארות אלו [כאן ההמשכות בפועל, מכתר דז"א (בא"ל הנ"ל)] דרך פנים דמלכות דכתר דז"א (3), ופנים דמלכות דחכמה (7), ואחוריה (8) [לשורש השני דנוק'].

ג"כ כ"ו יהוה (ה"ג - השפע) (ד)

גי' ע"ב יהוה (3) יוד הא ואו הא (7) פני' דמל' דכתר דז"א (3). פני' דמל' דחכמה (7).

גי' ק"ל יוד, יוד הא, יוד הא ואו, יוד הא ואו הא (8) אחוריים דמל' דחכמה (8).

הרי כ"ו ע"ב ק"ל כמספר ברו"ך. [הורדת כל השפע הנ"ל מהשורש הב', לנוק' שבבריאה].

וע"י אורות הנז' יכוין להעלות נוק' רחל (תמול שלשום^(O)), וכל היכלי בי"ע (חדשים), ומם (נראה שהיה וגם, ר"ה) הויו"ד מלכיות דאח' דאח' (שעה"כ) דחכמה דכתר דבינה (או דחכמה), לאצילות.

[להעלות (יר"א ח"א עמ' 590), שם כ' והם] (הנוק' של אתמול) ולחבר מלכיות דדת"י

(לצורך בנין אח', היום) דפרצוף חכמה דכתר בינה (או דחכמה) דנה"י דבינה דנוק' (רחל),

לאחורי שורשי פרצופה, כנגד אחורי יסוד דבינה (או דחכמה) דנה"י דבינה דז"א דאצילות.

א. עיין שעה"כ דרוש ו' דר"ה.

ב. עיין שעה"כ דרוש ו' דר"ה, דף צ"ג ע"ג.

◇ עי' תו"ח דף צ"ז רע"א, הויו"ה הראשונה היא הה"ג בעצמם. הויו"ה השניה - מדר' 3, מ"ה - מדר' 7.

○ עי' שעה"כ דרו' ו' דר"ה, דף צ"ג ע"ג. דף כ"ח סע"ד. שע"ר ח"א ש' ר"ח, ח"ב ש' קי"ד, ש' קי"ט.

עי' כרם שלמה ח"ו דף קע"ט ע"ב.

[ק:]

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ וְנִ

להוריד ו' דהוי"ה ולהעלות נ' דאדנ"י.

להמשיך ו"ק דאחור (אימא) דאחור (אח'), ודאחור (אימא) דפנים (פנים), דחסדים דדעת דכתר דבינה (או דחכמה) דנה"י דישסו"ת, עם צלמי המוחין שהם יו"ד ה"א דקמ"ג עם הנרנח"י, לחב"ד חג"ת דז"א דניקוד הנו"ו ו"ק דאחור דאחור ודאחור דפנים דחסדים דדעת דכתר לחב"ד דז"א

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
 יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
 יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
 יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
 יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
 יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
 יְהוָה יְהוָה

יוד הא דקמ"ג

יוד הא דקמ"ג

יוד הא דקמ"ג

לג' כלי בינה דז"א
 אֱלֹהִים אֱלֹהִים אֱלֹהִים אֱלֹהִים
 אֱלֹהִים אֱלֹהִים אֱלֹהִים אֱלֹהִים
 אֱלֹהִים אֱלֹהִים אֱלֹהִים אֱלֹהִים
 אֱלֹהִים אֱלֹהִים אֱלֹהִים אֱלֹהִים

לג' כלי דעת דז"א
 יוֹד הִי וְיָן הִי
 יוֹד הִי וְאָן הִי
 יוֹד הִי וְהָן הִי

לג' כלי חכמה דז"א
 יוֹד הִי וְאָן הִי
 יוֹד הִי וְהָן הִי
 יוֹד הִי וְאָן הִי

ולדחות הנה"י דאח' דאח' ודאח' דפנים דחסדים דדעת דכתר לחג"ת דז"א

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
 יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
 יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
 יְהוָה יְהוָה

יוד הא דקמ"ג

יוד הא דקמ"ג

יוד הא דקמ"ג

לג' כלי גבורה דז"א
 יוֹד הִי
 אֱלֹהִים אֱלֹהִים אֱלֹהִים אֱלֹהִים
 אֱלֹהִים אֱלֹהִים אֱלֹהִים אֱלֹהִים
 אֱלֹהִים אֱלֹהִים אֱלֹהִים אֱלֹהִים

לג' כלי ת"ת דז"א
 יוֹד הִי וְאָן הִי
 יוֹד הִי וְהָן הִי
 יוֹד הִי וְאָן הִי

לג' כלי חסד דז"א
 אֱלֹהִים אֱלֹהִים אֱלֹהִים אֱלֹהִים
 אֱלֹהִים אֱלֹהִים אֱלֹהִים אֱלֹהִים
 אֱלֹהִים אֱלֹהִים אֱלֹהִים אֱלֹהִים

אנפין וכו'. וז"ש בשה"כ דרו' ש"ש ולכן הם בבחי' כריעות וזקי' כדי להוריד משורשי ד' מו' אשר בכתר ע"כ. ועי' אש"ל ז"ל דל"ז שכ' ר"ל משורשי המו' דכתר דישסו"ת לשו' המו' דכתר דזו"ן, כידו' שכל פר' ופר' מפרטי פר' בי' דזו"ן נתקן כ"א ע"י פר' שכנגדו דישסו"ת עכ"ל. וזהו ג"כ שכ' הרש"ש זיע"א שמח הח' מקבל כל צלמי המו' דחו"ב וחו"ג, שגר' שמקבל כל הד' צלמים דחו"ב חו"ג, ומשאייר לעצמו צלם דחכ' וכו'. ומ"ש ממנו מתפשטים הארת כל המו' לבי', היינו שקורא לצלמי בי' וחו"ג בשם הארה, לגבי צלם דח'. אבל ק' לזה שבחי' תחתונות נותנים לבחי' העליונות מהם. ובמקום זה הי' אפי' להמשיך מהם ישר כל מוח לשכנגדו בז"א וצ"ע]. ולפ"ז יוצא שבק"ש עד מגן אברהם הכל הוא בשו' הח' דכתר, שכך או' שם אחר שנתקנו הדכו"ן שבו (של הח') אז אח"כ ממנו מתפשטים וכו', ולזה ק' ל' הסי' בק"ש שכ' המשכת הו"ק דגד' לחב"ד חג"ת דחו"ב (לו"ח) דפר' חו"ב וחו"ג דכתר, ולא א' חו"ב וחו"ג דח' דכתר. ומשמע שנמשך לכל הד' שרשים. וגם משמע מפשטות הלשון שכל הד' מקבלים הו"ק שלהם מאי' ולא מח' לבי' וכו'. ולעומת זה ק' מ"ש בסי' במגן ומודים להמשיך הו"ק לחב"ד חג"ת דאותו השורש, ומשמע שהוא להמשיך עתה מחדש מאי' (או מהחכ'), דאל"כ הלא כבר נמצאים שם מעת ק"ש. וכן הק' הרא"ם זיע"א בסוף ס' ענ"ה לפי דרכו שם. והגה' השד"ה ז"ל שם כ' דמ"ש בק"ש בסי' להמשיך לחו"ב חו"ג דכתר לקשע"ה וקרבנות (וערבית: בהגה' אחרת שם). אבל בשחרית הוא לחו"ב חו"ג דחכ' דכתר, וכפי הנר' שכונתו לו' שהסדר שסי' הרא"ם זיע"א שם, יהיה בקשע"ה וקרבנות. אבל בשחרית יתחלק הסדר ההוא בד' כרי' וזקי'.

והרא"ם זיע"א שם כ' שצריך לכוון בכל הכרי' והזקי' כמו בתחי' העמידה, להמשיך הו"ק לחג"ת נה"י, ולא לחב"ד חג"ת. (ולפ"ד ז"ל גם אין לכוון בכרי' וזקי' בי' רק להמשיך הג"ר, ולא לדחות הו"ק, שזה נעשה בכרי' וזקי' א'). והסדר הוא כך: — החו"ב חו"ג דכתר הם עו"ג וא"א ונוק' מלובשים שוה בשוה. ד' חכמות שלהם בימין, וד' בי' בשמאל, וד' חו"ג באמצע.

שהיו בבחי' ש"ך ה"פ דין שקיבלה מאחו', ולעשותם שכ"ה ה"פ אדני, והוא מה שמתחילה לקבל בהתחלת מלאכת הנסירה. ב' להמתיק גם מנצפ"ך גי' פ"ר שעתידה לקבל בביאה דרוחא דשדי. ונראה שזה רק הכנה. שאינה מקבלתו עד אחר הנסירה באהבה, עי' השמ"ש זיע"א בהגהות ע"ת ש"כ פ"ט סוף אות ה'. ועי' פת"ע דל"ז ע"ב ד"ה עוד וכו'. ושאר כונות המיתוקים לא זכיתי עדיין להבין פשטותם עד שיחוננו השי"ת חב"ד ברחמיו הרבים אכ"ר.

הקדמת תפלת העמידה

בתי' ד' מו' שבכתר: [שה"כ דרו' ו' דש"ש. סוף הק' רחווה"נ. מע"א דק"ח. סוף ס' ענ"ה מהרא"ם זיע"א. ענ"ה דט"ו ע' או"ב דודט"ז רע"א. הגהות השד"ה אות כ' על ענ"ה דכ"ד. אש"ל דל"ז אות ו'. פת"ע ד"מ ע"ב וס"א ע"ב וצ"א ע"ד ד"ה מנחה].

ידוע מ"ש הרש"ש זיע"א בסו' הק' רחווה"נ בקיצור, שמח החכמה נתקן תחי' ואיליו נמשכים כל צלמי המו' דחו"ב וחו"ג, ואח"כ ממנו מתפשטים הארת כל המו' למו' בינה, ואח"כ ממנו מתפשטים הארת כל המו' למו' דחס', וממנו הארת כל המו' למח הגבו'. ואלו הם הד' מו' שבכתר, והם שורשי הד' מו'. ושארית המו' מתפשטים בחב"ד של הגוף, ושאריתם בז"ת ע"כ בקיצור ע"ש.

והנר' מכאן הוא שישנה רק המשכה א' והיא לשו' החכמה. [ומסתמא באה ג"כ משו' החכמה שבישסו"ת, שכך הוא שכל בחי' מקבלת מאותה הבחי' שכנגדה בישסו"ת. (ונזכר זה בהרבה מקו' מהם עי' ענ"ה דט"ו באמצע ע"ד). אבל א"כ איך יתקיים כלל זה לגבי שו' הבינה והחו"ג, והרי הם מקבלים משו' הח' שבזו"א, ולא משו' שכנגדם בישסו"ת. [וכזה יש לשאול גם על החב"ד והו"ק הנז' בש"ש]. ואפ"ל שהאמת הוא שבי' וחו"ג מקבלים גם הם מבי' וחו"ג דישסו"ת, אלא שהכל הולך לחכ' דישסו"ת ומשם לחכ' דזעיר אנפין וממנה לבינה דזעיר

והמו' דק"ש ד' יה"ו דעסמ"ב וכו' נמשכו כולם בתחי' לעתי' דכו', ונשאר שם השם הא' מכל ד' מו', ושאר השלשה הלכו לחב"ד חג"ת דנוק' דעתי'. (ומ"ש הרש"ש בהק' שמח' נמשכו הארת כל המו' לבינה וכו' תיבת כל לאו דוקא: שם) ונשאר שם השמות השניות, והב' האחרים נמשכו לא"א דכו'. ונשאר שם השמות השלישיות, והד' שמות האחרונים נמשכו לנוק' דא"א. (נמצא לפ"ז דחיית המו' בעובי ועי' ענ"ה דט"ו אות מ"ט ופת"ע מ"ח ב'). ומה שנו' כל הד' שמות בהגדול וכו', עם שזה במח החכ' לבד, יען שאיליו נמשכין תחי' כל המו'. (כלו' שנשאר רישומם שם. ואולי כונתו כמ"ש רז"ל בשכ"ה פ"א וכבר נו' שכל התחתונים וכו' ועי' ענ"ה דט"ז רע"א ובהגה' השד"ה כ"י בסוף ענ"ה) ע"כ מהרא"ם זיע"א.

ואמנם הרב מע"א דק"ח ע"א ופת"ע דכ"א ע"ב ודצ"ב ע"ד ד"ה מנחה וענ"ה די"ד באמצע ע"ד (שכ' דהתם כבר היו וכו') ושם דט"ו סוע"א וט"ז רע"א ואש"ל דל"ז ע"א ובהגה' שלו הנז' וכן בהגה' שלו על ענ"ה דט"ז הנז' כתבו שבק"ש נמשך רק לשו' החכ'. ולפי דבריהם ז"ל בכונת ק"ש לא הוצרך לפרש, שכפי הקדמתו הנז' הידועה נבין שהכונה שכל המגיע לד' השרשים הולך לחכ'. ובעמידה מתפשט לשאר השרשים. ומקיימים הגי' שלפנינו בסי' במגן ומודים להמשיך לחב"ד חג"ת וכנו"ל והיינו שמחכ' לבינה במגן וממנה לחס' בתחי' מודים וממנו לגבו' בסו' מודים.

והנה בפת"ע ד"מ ע"ב [וכן בש"ש דמ"ט ע"א] הביא את ההק' הנז"ל, והק' שמהעמידה גר' שכל הד' מו' נמשכים מאי'. וכ' ליישב שמה שנמשך בד' כרי' וזקי' לחו"ב חו"ג דכתר, היינו לחכ' דכ"א מהם. וב' וחו"ג דכ"א מהם נמשך מזל"ז ונתקן ממילא. ובק"ש עד מגן אברהם הוא בחכמה דחכ' ע"ש. (ולדבריו אלו ניהא מה שנו' בהגדול כל הד' מו' וכו' וכעין מ"ש השד"ה בהגה'). אבל דבריו אלו נראים סותרים למ"ש הוא ז"ל בדצ"ב הנז"ל ע"ש וצ"ע. וצ"ל לפ"ז דהצלמים דמו' בינה וחו"ג נשאר בח' מעת ק"ש עד שהגענו למגן ומודים (וכמו שא'

שבעמי' נמשכו מאי'). כי לא מצאנו חוץ מתיבת אחד להעלות בירורים ולזווג או"א ולהמשיך ו"ק דגד' כמו בק"ש. ולפ"ז צריך להבין באיזה אופן נמשכים מו' דפני' שלהם. כי מח החכ' היה באהבה ע"י מ"ן עד ע"ס וכו' וכו', ולא מצאנו בזה לשאר השרשים. הן אמת שבענ"ה דט"ו כ' שבאהבה עלו עם החכ' גם הב' והחו"ג, הוא ז"ל כ' זה לפמ"ש שם שבק"ש נמשכו הו"ק דגד' לכל הד' שרשים, ובאהבה שעלה החכ' מוכרחים גם הם לעלות, דאל"כ כיצד נמשכים להם הפני' בלי עליית מ"ן. ובסי' נו' רק החכ' כי הוא העיקר ע"ש עוד. וזה יכון בין אם גא' שבק"ש נמשכו ביחד לכל חו"ב וחו"ג, או כמ"ש הרא"ם שנמשכו תחי' לחכ' ושוב ממנה לשאר. אבל סוף סוף ז"א קיבל מו' לכל הד' שרשים, ובאהבה יעלו למ"ן עם הבירורים השייכים להם. (וגם לדבריו ז"ל יש להעיר שבשו' החכ' צלם דאבא עלה למ"ן באהבה להמשיך הפני', לא כן בב' וחו"ג העלי' תחי' לו"ק דאי'. וזה חידוש שבעוד שלא קיבל ז"א ממו' דאחו' רק הו"ק דאי' וחסר הג"ר וכל המו' דאבא דאח', ובכל זאת עולה הו"ק דאי' וממשיך מו' דפני' וי"ל). לא כן אם גא' כמ"ש הפת"ע שבק"ש לא נמשך לו"א רק החכ', והשאר מוכרח שנשאר באי', ואיך יעלו עם הבירורים שלהם למ"ן לאי'. כי סדר עליית הבירורים דפני' הוא, שאנחנו מעלים אותם עם נשמתנו לזו"ן, והם דהיינו המו' דאח' שלהם שקיבלו לפני זה, יעלו אותם לאו"א, עם מה שיבררו מבירורי או"א המקבילים להם. ואם שו' הב' והחו"ג לא קיבלו כלום, איך יעלו הבירורים לישסו"ת בלי הם. ומי יברר לישסו"ת הבירורים שלהם. וצריכים לידחק בדוחק גדול ולו' שכ"ז נעשה ע"י מו' דאח' דחכ' אע"פ שאינם מבחי'. וכ"ז סתם סברות שא"א לסמוך עליהם בלי ראי'.

והרב פת"ע כ' מ"ש מחמת שהוק' לו שמסדר העמידה גר' שכולם נמשכים מאי'. ואיני יודע אם היה אצלו כתוב במפוי' בעמידה להמשיך הכל מאי', מה שלא בסי' שלפננו, ובודאי לא בסי' של הרא"ם זיע"א. אמנם גר' קצת ראי' להרב פת"ע מדרו' ש"ש הנז"ל, וג"ז אינו מוכרח

דאהי, ומהם אנחנו ממשיכים הארתם לוי"ק וא"ש
^{אוצר החכמה} את"ם.

(גד, ב) ו"ק דאח' דאח', ובכריעה ב' ג"ר
 דאח' דאח' ושניהם דתבונה. ובב'
 הזקיפות ו"ק וג"ר דפני' דאח' ושניהם דיש"ס.
 לפי המע"א ז"ל, הכריעות נק' אח' בערך הזקיפות
 שנת' פנים. והיות וברכה זו היא בבחי' אח'
 עד באהבה, לכן הכריעות הם אח' דאח' והזקיפות
 פני' דאח'. ולפי הפת"ע כפי מה שהבנתי, הוא
 שמו' דאי' נק' אחו' ודיש"ס פני'. והכריעות הם
 דאי' לכן הם אחו' דאחו', והזקיפות הם דיש"ס
 ולכן הם פנים דאחו'. ונראה שב' הפי' הם א'.

(גד, ב) מה שמודפס אות ו' על הנרנח"י,
 נראה ט"ס ואין לכוין בו. וכן
 גם בזקי' א' לא מסודר. ואם יש לו מקום, צריך
 להיות למטה לבסוף. עי' מע"א ז"ל דק"י ע"א.

(גה, א) ומשם לחב"ד וכו'. נראה שחסר כאן,
 וצ"ל לפני זה, ויכרע גופו
 להמשיך הארות הנו' לחב"ד וכו'. שכוונת המשכת
 הו"ק דמו' לו"ק דז"א היא לפני הכריעה. וכ"כ
 מרז"ל בשה"כ. כ"כ מע"א דק"י ע"א. ונר' לכא'
 שכן הוא גם במגן ומודים.

(גה, א) ומשם לחב"ד חג"ת וכו'. בשה"כ
 לא נו' זה רק להוריד הארת
 המו' לו"ק דז"א שהוא ו', ואז תוכל לרדת ו'
 זו עד הה' ויעלנה למעלה. וגם לא נו' בכלל
 המשכת הארת מו' למל'. אמנם בכריעה ב'
 כרוז"ל להוריד ג"ר דמו' לחכמה דז"א ומשם
 ניתנים אל הבינה ומשם יורדים לזאו ומשם
 יורדים אל ה' תתאה מל'. ומכיון שהג"ר יורדים
 אליה בכריעה הב', מוכרח שקדם להם הו"ק.
 ואין סברא לחלק ששם כבר היא באצי' וכאן
 עודנה בברי'. ועוד כי גם כאן עיקר המשכת
 המו' הללו דו"ק הוא לשורשה שבאצי' לפמ"ש
 בסמוך. ואמנם מה שנמשכו לחב"ד וחג"ת, פשוט
 הוא כסדר ז"א. כיון שמקבלת רק הו"ק, א"כ הם
 מתפשטים בה ע"ד שנתפשטו בק"ש בז"א. (שו"ר
 מ"ש מע"א ז"ל דק"י ע"א והנה וכו' ודק"י

כמש"ל, שאפי' שהוא ע"י החכ'. ועי' ג"כ
 בהשמטות ענ"ה על דט"ו מ"ש ע"ש. וכ"ז הוא
 להר' פת"ע ז"ל הנו' בד"מ. אבל להרבנים זיע"א
 הנוז"ל שס"ל ג"כ שבק"ש עד באהבה נמשכים
 המו' רק לשו' החכ', לא ק' מידי. כי הם סוברים
 ששם בשו' החכ' שנמשך, כלולים כולם, וממנו
 נמשך אח"כ במגן ומודים. וא"כ כשיעלה באהבה
 עם הבירורים הכל נכלל עמו. ועי' ענ"ה ז"ל
 דט"ו הנו' סוע"א ופשוט. והדרך הזה של
 הרבנים הנו' זיע"א נר' לכאו' שהוא היותר
 מורווח והיעב"א.

ברוך אתה

(גד, ב) יכוון וכו' דאחו', שה"כ דרו' ב'
 דעמידה במלת באהבה. דחכמה
 דכתר, שה"כ דרו' שים שלום. דבינה (בחזרה
 דחכמה), ע"ח ש"כ פ"ט. דנה"י, שה"כ דרו'
 קבלת שבת (פת"ע).

(גד, ב) להמשיך ו"ק דאח' וכו'. ידוע שבק"ש
 נמשכו הו"ק דמו' בחב"ד
 וחג"ת דז"א. וא"כ מ"ש כאן ימשיך הו"ק לו"ק,
 לפי פשטות הדברים היה אפ"ל, שהכוונה ימשיך
 הו"ק ממה שהם עתה בחב"ד וחג"ת, ימשיכם
 לחג"ת ונה"י. וכ"כ מענ"ה ז"ל די"ד סוע"ב.
 והכוונה להמשיך הארת הו"ק דמו', כי עיקר
 המשכתם היא אח"כ אחר זיווג או"א באו"א (עי'
 לק' ד"ה אתה). ואמנם בשה"כ דרו' ב' דכ"ט
 רע"ג כרוז"ל המו' דו"ק הם רמוזים בי"ה דאהי,
 והי"ה הללו הם עתה בג"ר דז"א, ומורידים
 הארתם לג' אמצעיות ומשם ולמטה (נראה פי'
 לנה"י). והרב מע"א דק"ך ע"ב והש"ש דל"ח
 ע"ב עמדו ע"ז, דאיך הם בג"ר וע"ש בדב"ק.
 ועד שיחונגו השי"ת בחסדיו דעת להבין הענין
 על בוריו, רצייתי לו' לפמ"ש רוז"ל בשכ"ה פ"א,
 שהמ' צלם כוללת הצ"ל, והל' כולל גם הצ',
 כי כל עליון כולל גם את התחתון ע"ש. ועי'
 שכ"ג רפ"ו. דא"כ י"ל שהחג"ת כולל נה"י, וכעין
 מ"ש הרש"ש זיע"א שז"א כולל נ"ר ואו"א
 נרנ"ח וכו'. ולפ"ז בחב"ד דז"א יש באמת י"ה

העליון דנצח, גמשכת דרך היסוד דאי הנמצא
עתה בכתר דז"א. וכן אפ"ל בכריעה ב' מבינה
דז"א וא"ש את"ם.

(נה, א) מי' דע"ב זה מאבא ומחכמה דז"א.
מל' רו"ל בשה"כ שכ' מן אבא
ומן חכמה דז"א אשר שניהם הם הוי' דיודין
ומשניהם יורד הארה, וכן בתיבת אתה כתב,
עתה בכריעה זו הב' ירד אור מן אי' וגם מן
בינה דז"א למטה כי כ"א משתיהן נק' וכו' ע"ש,
משמע שהם ב' הארות בכל כריעה, א' מאבא
או מאי', ועוד א' מחכמה או מבינה דז"א. אמנם
כיון שאבא וחכמה דז"א שמותיהם שיון ע"ב,
וכן אי' ובינה דז"א קס"א, לכן מצוייר בסי'
פעם א' מי' ע"ב ופ"א מי' קס"א, והם כפולים
כפי שה"כ הגו'. כ"ן לכאו' פשוט וא"ש את"ם.

(נה, א) הארת הכ"ב אתון מיסוד דאי' וכו'
הארת ה"ג מהארת יסוד דאי'.
בשה"כ דכ"ט ע"ג, כתב הארת היסוד, על
המשכת הארת הכ"ב אתון. ופשוט שבב' הארות
הם נמשכים מהארת היסוד, לפמ"ש רו"ל שם
דכ"ט ע"ב וז"ל עתה כל החו"ג הם למעלה על
רישא דז"א בסוד או"מ כי עדיין לא נכנס היסוד
דאי' עכ"ל. והכ"ב אתון גם הם מיסוד אי' כמ"ש
התם לעי' מזה. וכ"כ שם סוד"ה ואמנם שעתה פי
היסוד דאי' הוא למעלה בכתר דז"א עכ"ל. והנה
בסי' בסמוך כתוב להמשיך כל הארות אלו דרך
פנים דמל' דכתר וכו' וכו'. ולפי פשט הבנת
הדברים נראה, שעצמות היסוד הוא עתה בכתר,
והארתו עם הארת האותיות שבתוכו הם בחב"ד,
שנמשכו מדרך הכתר. וכאילו תני והדר מפרש,
שהארת האותיות והמנצפ"ך הללו שאמרנו
להמשיכם מיסוד דאי' שבחב"ד דז"א, צריך בתחי'
לכוון להורידם מהכתר ואח"כ מהחכמה וכו'.
ואם מה שאמרנו הוא נכון, צ"ל שכאן או' חב"ד
דז"א, ולק' אמר כתר וחכמה ולא זכר גם בינה
ודעת. ואין לו' שחב"ד הגו' הם חב"ד דכתר,
וכאילו א' מיסוד דאי' שבכתר. כי למה א' חב"ד
ולא כתר. ועוד למה בשה"כ א' להמשיך מהארת
יסוד דאי' כנו"ל, והלא פי היסוד עצמו הוא
בכתר, והול"ל מהיסוד ולא מהארת היסוד. ואפ'

ע"א ד"ה גם ע"ש). והנה מסודר כאן הנרנח"י
דז"ק ואות ה'. וצריך להיות בין הנרנח"י לאות
הה', י"ה דקס"א כמ"ש במע"א דקי"א הגו' שכך
סידר הרד"מ ז"ל.

(נה, א) ומשם לחב"ד חג"ת וכו' דרחל.
ומצוייר הנרנח"י דז"ק. וצ"ל
למה לא א' בתחי' לחב"ד, ואח"כ הנרנח"י דנה"י
נדחים לחג"ת, ע"ד הז"א כשקבלם בק"ש וי"ל.

(נה, א) ה' אחרונה דהוי' שורש הב' וכו'.
כ"כ בדרו' ו' דר"ה. ובשה"כ כאן
בדכ"ט סוע"ב מבואר שהמשכה זו של ו' לגבי
ה' היא למל' העומדת בהיכל ק"ק דברי'. ואפ'
שרבנו סובר שא"א להמשיך לברי' אם לא
שימשך תחי' לשורשה שבאצי', שהיא עתידה
לעלות אליו. וכן מדוייק ל' רו"ל דר"ה הגו'.
והמשכתם לנוק' שבברי', אפ' שנוכלל במ"ש
אח"כ להמשיך כל הארות אלו וכו', וזו בכללם.
וא"ש את"ם. אח"כ ראיתי במע"א קי"א ע"א גי'
אחרת. וע"ש שנראה שגירסתנו היא מהרד"ם
ז"ל.

(נה, א) להמשיך מי' דע"ב וכו'. ומצוייר ג'
כלי חכמה. לפק"ד מה
שהבנתי ממע"א דקי"ב ע"א ד"ה יוד וכו', שמ"ש
מעבר לדף יכוון להמשיך כל הארות אלו דרך
פנים וכו', הוא חוזר גם על הארת המי' הגו'
כאן ע"ש. ולפ"ז מ"ש כאן שנמשך מחכמה דז"א,
והחכמה היא למטה מהכתר, ואיך שייך לו'
שנמשך דרך פנים דכתר. וע"כ צ"ל דהיינו ממח
החכמה דז"א שהוא עתה למעלה מראשו, שהוא
פרק עליון דנצח דאי'. וא"כ לכאו' לא שייך
לצייר כאן ג' כלי חכמה. וע' ברכת אליהו דקכ"א
ע"א ד"ה והנה וכו' שהק', מי נתן חכמה דז"א
ביסוד דאי' ע"ש. והנה רו"ל בשה"כ דכ"ט ע"ב
ד"ה ואמנם וכו' כי שעתה היסוד דאי' בכתר
דז"א ע"ש. ושם דל"א ע"א בתיבת האל כרו"ל,
שהדעת וכו' ומניח מקום פנוי לשירדו חו"ב גם
הם דרך הדעת אשר שם הוא פתח היסוד דאי'
כי דרך הקוים שלהם אין להם פתח לצאת עכ"ל.
וכפ"ז אפ"ל שהארת חכמה ז"א שהיא בפרק

לו' שחב"ד לא דוקא, אלא לו' בראש ז"א. וכן לו' שה"כ כ"ט ג' הנו"ל יסוד דבינה אשר עומד בראש ז"א ע"ש.

ובלשון שה"כ יש לדקדק. שכ' צריך שתדע כי ז"א נעשה ע"י כ"ב אותיות כנו' ומתחלקות בו בג' קוין שלו, ואח"כ בד"ה וכבר וכו' כתב כי הי"ש עולמות הגז' ה"ס הכ"ב אתוון עצמן וכולם נתונים תוך היסוד דאי' בהיותה מלובשת תוך החזה דז"א וכו' וכו'. וצ"ל מה הכונה שז"א נעשה ע"י הכ"ב אתוון ואנחנו יודעים שכל פר' מפר' ז"א הוא נעשה מאנ"ך. האם מכנה את האנ"ך בשם כ"ב אתוון, או שהאנ"ך נתקנים ונעשים פר' ע"י כ"ב אותיות, ואז צ"ל מה הם בחי' האותיות שע"י נתקן פר' המו' דז"א ומהיכן באו.

והנה רז"ל כתב במבו"ש ש"ב ח"ב פ"ז ונבאר ענין האותיות שהם הכלים והם הם החו"ג שגמשכים בטיפת הזכר להוליד את הולד להיותו נוצר על ידיהם ציור איבריו והם הם הכ"ב אותיות ואלו הכ"ב אותיות הם בחי' הכלים דאו"א וזו"ן כי החו"ג הם הכ"ב אותיות ונכנסים באו"א ומהם מצטיירים הכלים דאו"א פו"א ומשארית החס' שהם שאר האותיות נוצרים הכלים דזו"ן עכ"ל. ובע"ח של"ה פ"ג כרו"ל כל הכלים כולם השאור שבעיסתן הם כ"ב אתוון שה"ס האבנים שמהם נבנה הבית וכו'. ואמנם כשנצטיירה המל' ונתן בה הכ"ב אותיות הנה האירו ונחתמו הכ"ב אותיות ביסוד שלה ועד"ז בדכורא וכו' וע"כ יש כח ביסוד שלה לקבל שם הטיפה ולציירה שם עכ"ל. וכתב עוד ואח"כ בציור הולד נצטייר ע"י כל הכ"ב אתוון עכ"ל. ובע"ח ש"ה פ"ה כרו"ל בתחי' הזריע האב והוא חכמה טיפת חומר והוא האותיות וכו' ואח"כ ניתן בבינה ונצטיירו במעי אי' ע"י חומר שבה ג"כ וכו' המים מימין שהוא חכמה וממנו יצא מעכירתו הכ"ב אתוון ובהם ה"ח של מנצפ"ך הפשוטים וכו' אך האש הוא בבינה וכו' יצא חומר הנק' אודם והם מנצפ"ך הכפולים שהם ה"ג וכו' ואז נצטייר גוף הולד ז"א במעי אי' בכ"ב אותיות דכורין וה' אותיות מנצפ"ך הכפולים נוקבין ומהם נוצר הולד וכו'. ופי'

בכרם שלמה אות י"ז שכאן מדבר רז"ל על טיפת החומר של האב והאם אבל הם ב' מיני חומר חומר האב והאם וחומר של הולד שנמשך מן הביוררים וכן ב' מיני צורות עכ"ל. ומה שאני הדל מבין לע"ע מהנ"ל לקו"ד הוא, שכל י"ס דכל פר' הוא בחי' כ"ב אותיות, והיסוד כולל הוא לבדו כל הכ"ב. ואו"א ממשיכים לחומר הולד שהוא ז"א, טיפת חומר שלהם, דהיינו הכ"ב אתוון שלהם, ונמשכים הכ"ב הללו ליסוד, ששם נמצאו הכ"ב של הולד ומציירים אותם, וכח הכ"ב המציירים נכלל עם הכ"ב המצטיירים. ומהארתם נעשה הכלי של היסוד דז"א. וכן בנוק'. ונמצא שביסוד דאי' יש כ"ב אותיות שע"י נצטייר פר' ז"א, ועליהם או' רז"ל בש"ה"כ שיוצאים ומתפשטים בג' קוי ז"א, ומהם ממשיכין לנוק' בברוך אתה וא"ש את"ם.

(גו, א) **אתה**. ומת"ת למ' וכו' ולדחות החג"ת וכו'. בז"א לא זכר דחיות כשגמשכו הג"ר לחכמה ואח"כ לבינה ולת"ת, וגם הוא יש לו החג"ת דצלם בחב"ד שלו והנה"י בחג"ת, כמו הנוק'. ונראה הטעם לפמ"ש רז"ל בש"ה"כ במילת אתה, שהג"ר הנמשכים עתה תוך ז"א הם לפי שעה ותיכף חוזרים להסתלק. ולעומת זאת כתב לבסוף, שאותם ההארות שקיבלה המ' אינם תוזרים לזקוף ולעלות כי צריכה היא להם ע"ש. ולכן בז"א לא זזו המו' שקיבל בק"ש ממקומם, מפני הג"ר שבאה לרגע ותיכף מסתלקת. אבל בנוק' שנשארים כל ההארות של הג"ר והו"ק אצלה בקבע, גדחו כ"א למקומו. אבל אין לו' מה שלא נז' דחי' בז"א, היות והו"ק דמו' ירדו לו"ק שלו כבר מכריעה א'. שהרי רז"ל בש"ה"כ הנו' כתב שהג"ר חזרו ונסתלקו כנו', ועל הו"ק לא א' שנסתלקו. והרי מצינו שהו"ק נדחים להג"ת ונה"י בעמידה בתיבת הגדול וכו'. ומשמע א"כ שלא נשארו למטה בו"ק דז"א, אלא נסתלקו כדי שיחזרו בקבע בהגדול וכו'. ורז"ל לא א' נסתלקו, אלא על הג"ר. ומשמע לפי פשטן של דברים לקו"ד, שהו"ק שירדו בכריעה א' הוא רק הארתם, והמוחין נשארו במקומם עד העמידה, ולכן לא א' נסתלקו כי לא ירדו הם עצמם. וא"כ